

Arrest

nr. 233 846 van 10 maart 2020
in de zaken RvV X / IV en RvV XI/ IV

In zake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2019 (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2019 (RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. DELGRANGE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen nr. X en nr. X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoekers, die verklaren de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 16 juni 2018.

2.2. Op 16 november 2018 en 12 april 2019 wordt eerste verzoeker R.B.R.L. gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van een advocaat. Tweede verzoekster G.B.R.I. wordt op 16 november 2018 gehoord op het CGVS, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van een advocaat.

2.3. Op 17 mei 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') in hoofde van beide verzoekers beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing met betrekking tot eerste verzoeker R.B.R.L. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent getrouwd met G. B. R. I. (OV 8.658.006). Jullie hebben samen twee zonen: R. G. R. J. en R. G. J. S.. In Venezuela werkte u in de verkoop van wagens in het familiebedrijf R. B del centro, in de fastfoodsector, in de vishandel, in de verkoop en in de taxisector. Daarnaast was u ook sinds jongsaf aan actief in de politiek voor de regeringsgezinde partij Organización Renovadora Auténtica (ORA), waarvan uw vader L. A. R. C. de voorzitter is. U was actief in de politiek tot ongeveer twee weken voordat u naar België kwam. Op 26 oktober 2017 werd de wagen van uw schoonzus gestolen. In die wagen waren ook de sleutels van het appartement van uw broer R. R. aanwezig. Uw broer R. R. diende klacht in en ging vervolgens naar zijn appartement, waar hij vaststelde dat er was ingebroken. In december 2017 werden de dieven gevat. Na drie maanden gevangenis werden ze uiteindelijk vrijgelaten in maart 2018. In januari 2018 deden er zich vier eigenaardige situaties voor op de school van uw oudste zoon. De lerares belde u telkens om te zeggen dat er iemand aan school kwam en vroeg naar J. Hierbij zei men dat men uw toestemming had om J. mee te nemen, maar uiteindelijk nam men hem niet mee. Rond februari 2018 werd u geïnformeerd dat uw achterneef J. M. de baas van deze dieven was. De dieven vertelden de politie dat als ze uw broer R. R. of u zouden vinden dat ze jullie dan zouden vermoorden. Jullie werden dan ook vaak bedreigd, aanvankelijk uw broer, nadien ook u. U ontving telefonische bedreigingen, maar ook persoonlijke bedreigingen in jullie autobedrijf. Er vonden ook drie pogingen tot ontvoering plaats, waarvan een bij uw broer en twee bij u. Toen de presidentiële verkiezingen achter de rug waren, spoorde uw vader jullie aan te vertrekken. U verliet Venezuela samen met uw broer, uw schoonzus en uw twee neefjes en jullie gingen naar de VS. U verbleef er van 1 tot 9 juni 2018. Uiteindelijk was u genoodzaakt om terug te keren naar Venezuela omdat uw echtgenote zonder uw toestemming niet zou kunnen vertrekken uit Venezuela met jullie kinderen omdat er een volmacht geregeld diende te worden. U, uw echtgenote en jullie kinderen reisden naar België op 11 juni 2018 en dienden er op 18 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Eind november 2018 kreeg u een bedreiging via Whatsapp waarin stond dat men u wilde doden. Daarna veranderden u en uw echtgenote van nummer en hebben jullie geen bedreigingen meer gekregen. Sinds eind november 2018 is uw broer terug in Venezuela met zijn gezin. Hij woont nu in Caracas, waar hij auto's koopt en verkoopt. Uw vader raakt meer en meer betrokken in de politiek en is intussen zo ongeveer de rechterhand van Maduro. Sinds december 2018 wordt uw vader bedreigd door de delinquenten die de auto van uw broer gestolen hebben. Deze delinquenten zeggen dat ze al het mogelijke zullen doen om u en uw broer te vinden en ze bedreigen ook jullie kinderen. Sinds begin 2019 wordt uw vader ook bedreigd door personen van het regime van Maduro. Ze dreigden dat als hij uit de regering zou stappen, dat ze dan - aangezien ze u en uw broer niet konden vinden - de broers van uw vader iets zouden aandoen. Over u en uw broer vragen ze ook waar jullie zijn, wat jullie

doen en zeggen ze dat als jullie ooit naar Venezuela terugkeren, dat ze jullie en heel jullie gezin dan zullen doden. Uw vader werd onder meer bedreigd door C. G., A. M. en J. A. G.. De eerste belde elke dag om de 5 à 6 uur. De twee laatsten belden elke week. A. M. vroeg 200 bolivares soberanos aan uw vader. Ook C. G. vroeg geld aan uw vader. U bent niet op de hoogte of uw vader die bedreigingen aan Maduro meldde.

Na uw vertrek diende uw vader in totaal nog vier keer klacht in tegen de delinquenten die de auto van uw broer gestolen hadden en tegen C. G., A. M. en J. A. G.. Hij deed dit op 15 december 2018, 15 januari 2019, 25 januari 2019 en 4 februari 2019.

Begin dit jaar heeft u uw relatie met uw vader verbroken omwille van de politiek. Uw vader is immers steeds meer de rechterhand van Maduro. U vroeg hem om daarmee te stoppen, maar dat wilde hij niet.

Op 20 maart 2019 kregen u en uw vrouw een dochter genaamd R. G. R. N..

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u de economische situatie en de criminaliteit. U vreest vermoord te worden door de maffia uit de politiek die uw broer bestolen heeft. U vreest ook het regime van Maduro. Daarenboven vreest u dat uw kinderen honger zouden hebben en dat jullie zouden lijden onder een gebrek aan geneesmiddelen. U vreest ook dat uw kinderen het slachtoffer zouden worden van organenhandel.

In het kader van jullie verzoeken om internationale bescherming leggen u en uw echtgenote de volgende documenten neer: uw rijbewijs (origineel), uw paspoort (kopie), de paspoorten van uw zonen en uw vrouw (kopie), een geboorteakte van u (kopie), een geboorteakte van uw vrouw (kopie), twee geboorteaktes van elk van uw twee zonen (kopie), de identiteitskaarten van u en uw vrouw (kopie), een medisch document dat u betreft (kopie) en een medisch document dat uw vrouw betreft (kopie), twee huwelijksaktes (kopie), jullie vluchtinformatie (kopie), de vliegtuigtickets van u, uw echtgenote en jullie twee zonen (origineel), een kaartje van jullie psycholoog (origineel) en een stapel foto's (kopie) en een document inzake een bankverrichting (kopie), de geboorteakte en enkele andere documenten omtrent de geboorte van uw dochter R. G. R. N. (origineel) en medische kaarten van België van uw gezinsleden (origineel).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Doorheen uw verklaringen geeft u aan dat u psychologische heeft omwille van de situatie in Venezuela en de politieke problemen (CGVS R. 1, d.d. 16/11/2018, p. 21, 22). U geeft aan dat u in België bij een psycholoog in behandeling bent en legt een kaartje neer van een psycholoog waarop twee afspraken genoteerd staan. Verder legt u geen enkel documenten voor met betrekking tot uw aangehaalde psychologische problemen, waardoor niet wordt aangetoond dat deze problemen uw vermogen om adequate verklaringen af te leggen zouden beïnvloeden. Om op passende wijze tegemoet te komen aan uw aangehaalde psychologische problemen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er aangegeven dat u kon zeggen als u een pauze nodig had, werden er pauzes ingebouwd en werd bij u afgetoetst of u nog in staat was om het persoonlijk onderhoud verder te zetten (CGVS R. 1, p. 11, 20, 21; CGVS R. 2, d.d. 12/04/2019, p. 2, 14, 8). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat noch u, noch uw echtgenote er in geslaagd zijn om jullie vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zowel u als uw echtgenote gaven doorheen jullie verklaringen aan dat jullie leden van de maffia vrezen die uw broer bestolen hebben en dat jullie door hen bedreigd werden.

U stelt te vrezen dat u bij terugkeer naar Venezuela vermoord zult worden door heb (CGVS R. 1, p. 19). U vreest hetzelfde voor uw kinderen en uw familie (CGVS R. 1, p. 28). Ook uw echtgenote geeft aan dat ze vreest dat u vermoord zult worden (CGVS R., d.d. 16/11/2018, p. 10). Ze stelt dat ze de diefstal van

de auto van uw schoonzus en het leegroven van zijn appartement en de bedreigingen wijt aan een maffia die bestuurd wordt door de regering (CGVS R., p. 9, 13). Gezien jullie verklaringen dermate doorspekt zijn met tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden, werd echter vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan deze door jullie beweerde vervolgingsfeiten.

Een eerste element dat de geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen onderuit haalt is dat u aangeeft dat uw achterneef J. M. de baas was van de dieven die de wagen van uw schoonzus beroofden (CGVS R. 1, p. 23) terwijl uw vrouw aangeeft dat ze niet op de hoogte is van de identiteit van de dieven (CGSV R., p. 12, 21). Ze zegt zelfs dat ook u daarvan niet op de hoogte bent. U stelt nochtans zelf expliciet dat J. M. de opdrachtgever was, dat hij aangehouden was en dat u dit wist sinds februari 2018, anderhalve maand na hun aanhouding (CGVS R. 1, p. 23, 25). U antwoordt bevestigend op de vraag of uw vrouw hiervan op de hoogte is (CGVS R. 1, p. 23). Wanneer uw vrouw ermee geconfronteerd wordt dat u vertelde dat een van de dieven een familielid van u was, geeft ze aan dat ze dit niet wist (CGVS R., p. 21). Dat jullie niet over dezelfde informatie beschikken over de identiteit van jullie belagers is des te opmerkelijker in het licht van uw verklaringen dat u vreest vermoord te worden door dezelfde dieven die uw broer bestolen hebben en die jullie daarna bedreigden (CGVS R. 1, p. 20). Dat u zegt dat uw vrouw op de hoogte was over de rol van J. M. maar dat dit niet zo blijkt te zijn, doet ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie problemen. Indien waargebeurd kan verwacht worden dat jullie de informatie over jullie belagers met elkaar zouden delen en dat jullie goed op de hoogte zouden zijn over de kennis die de andere heeft inzake de identiteit van de belagers.

Verder kan ook opgemerkt worden dat het opmerkelijk is dat jullie geen enkel document voorleggen ter ondersteuning van jullie verklaringen dat er een klacht werd ingediend door R. naar aanleiding van de diefstal van de auto (CGVS R., p. 12).

Vervolgens werd er ook een tegenstrijdigheid opgemerkt inzake de problemen die uw broer ondervond. Uw vrouw vertelt over een laatste bedreiging die naar haar mening het meest ernstig was (CGVS R., p. 15). Ze geeft aan dat R. achtervolgd werd met de wagen en dat ze probeerden om hem in te sluiten waarna het voor jullie allen duidelijk was dat jullie dringend het land dienden te verlaten (CGVS R., p. 15). Ze stelt dat dit gebeurde enkele dagen voordat hij naar de VS vertrok (CGVS R., p. 17, 18). Aan u gevraagd of R. nog problemen had in de weken voordat hij naar de VS vertrok, stelt u dat dat niet het geval was (CGVS R. 1, p. 28). Gepeild of R. ooit iets meemaakte in de auto, zegt u dat dat niet zo was (CGVS R. 1, p. 28). Dat u niet op de hoogte zou zijn van een gebeurtenis die uw vrouw omschrijft als de meest ernstige bedreiging, doet de wenkbrauwen fronsen. Verder dient ook opgemerkt te worden dat het opmerkelijk is dat uw vrouw deze gebeurtenis niet beter kan beschrijven. Eens te meer in het licht van haar verklaringen dat ze meent dat deze bedreiging de meest ernstige was en dat ze hieromtrent zelfs zegt dat jullie op dat moment inzagen dat jullie dringend het land moesten verlaten (CGSV R., p. 15). Gevraagd om te vertellen over deze bedreiging, zegt ze dat ze enkel weet dat ze R. hebben ingesloten en stelt ze verder niets te weten (CGVS R., p. 17). Uiteindelijk geeft ze aan dat het gebeurde enkele dagen voordat hij naar de VS vertrok en dat het in Trigal gebeurde (CGVS R., p. 17, 18). Aangemoedigd om nog meer te vertellen over deze gebeurtenis, zegt ze uiteindelijk dat dat alles is wat ze weet (CGVS R., p. 18).

Verder dient ook aangestipt te worden dat jullie verklaringen over de bedreigingen die in de werkplaats toekwamen wel zeer verschillend zijn. U geeft aan dat er verschillende brieven op uw werkplaats toekwamen (CGVS R. 1, p. 27). U stelt dat het ging om zo'n vier à vijf brieven per dag en ongeveer vijftientig per week en dat uw neef A. M. al die brieven ontvangen heeft (CGVS R. 1, p. 27). Gevraagd of ooit iemand anders dan A. zo'n brief in ontvangst nam, zegt u dat dit niet het geval was (CGVS R. 1, p. 27). U zegt dat u de eerste dreigbrief kreeg toen de dieven aangehouden werden en de laatste een maand voordat jullie naar België kwamen (CGVS R. 1, p. 27, 28). Gevraagd of uw echtgenote op de hoogte was over al deze dreigbrieven in de werkplaats, bevestigt u dit (CGVS R. 1, p. 28). De verklaringen van uw echtgenote rijmen echter volstrekt niet met uw eigen verklaringen. In tegenstelling tot uw eigen verklaringen dat er een vijftientigtal bedreigingen per week toekwamen in de werkplaats, maakt uw vrouw slechts gewag van één schriftelijke bedreiging in de werkplaats (CGVS R., p. 14, 15). Gevraagd of er vaker schriftelijke bedreigingen toekwamen in de werkplaats, zegt ze dat dat niet het geval was voor zover ze weet (CGVS R., p. 21). In tegenstelling tot u, die verklaarde dat A. M. alle bedreigingen in ontvangst nam in de werkplaats, zegt uw vrouw dat uw neef P. R. deze bedreiging in ontvangst nam (CGVS R., p. 16).

Dat jullie dermate tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent een nochtans belangrijk element in jullie relaas, ondergraaft ten zeerste de geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen. Overigens kan ook aangestipt worden dat het opmerkelijk is dat indien het waar was dat iemand zoveel dreigbrieven naar

de werkplaats bracht, het straf is dat u niet meer informatie over deze persoon kan geven. U geeft immers aan dat er iemand was die de brieven naar de werkplaats bracht en die er afgaf (CGVS R. 1, p. 27), maar gepeild naar wat u weet over deze persoon zegt u dat u het niet weet omdat u hem alleen van ver zag (CGVS R. 1, p. 27). Indien er werkelijk iemand dagelijks naar uw werkplaats kwam om dreigbrieven aan uw adres te brengen, kan nochtans verwacht worden dat u meer informatie zou kunnen geven over deze persoon. Met oog op uw eigen bescherming zou u immers gebaat zijn om meer over deze persoon te weten. Daarnaast kan ook opgemerkt worden dat het van uw belager een opmerkelijke keuze zou zijn om zich zo in de openbaarheid te begeven, vier à vijf keer per dag en ongeveer vijftientig keer per week. Het is uiterst frappant en dus allerminst geloofwaardig dat de boodschapper zoveel risico zou nemen. Ook kan het nut zoveel brieven per dag en per week te versturen niet begrepen worden. Dat uw belager u zo vaak en zo veel zou waarschuwen te doden is gewoonweg niet geloofwaardig.

Ook jullie tegenstrijdige verklaringen omtrent de dreigtelefoons die u gekregen zou hebben ontsieren de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. U stelt dat u dreigtelefoontjes kreeg en raamt het aantal op wel meer dan honderd (CGSV R., p. 28). U meent dat u hierover sprak met uw vrouw (CGVS R. 1, p. 28). Aan uw vrouw gevraagd of u ook telefonische bedreigingen kreeg, zegt ze dat dit niet zo was, maar dat uw broer R. er wel kreeg (CGVS R., p. 21). Jullie tegenstrijdige verklaringen omtrent de dreigtelefoons die u al dan niet kreeg ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas ten zeerste.

Ook aangaande wat er jullie zoon J. overkwam zijn jullie verklaringen dermate tegenstrijdig dat ook dit de geloofwaardigheid van dit incident en meer algemeen jullie beweerde problemen ten zeerste ten gronde richt. Uw vrouw stelt dat ze geprobeerd hebben om J. mee te nemen van op school (CGSV R., p. 15, 17). Ze zegt dat de lerares haar belde met de boodschap dat er een man geweest was die haar zei dat hij J. moest meenemen (CGSV R., p. 17). Hierop ging uw vrouw J. halen op school en heeft ze hem niet meer naar school gebracht (CGSV R., p. 17). Gevraagd naar de datum waarop dit gebeurde, meent ze dat het gebeurde een week nadat u en uw broer in de werkplaats bedreigd werden (CGSV R., p. 17). Deze bedreiging in de werkplaats situeerde ze eerder nog rond 16 à 17 mei 2018 (CGVS R., p. 16). Aan uw vrouw de vraag voorgelegd hoe vaak het gebeurde dat ze J. probeerden mee te nemen van school, zegt ze dat dit één keer gebeurde en dat hij daarna niet meer naar school gegaan is (CGVS R., p. 21). Bij u gepeild naar deze kwestie en gevraagd of er ooit problemen waren op school, zegt u dat er vier incidenten waren (CGSV R., p. 26). U haalt aan dat er iemand naar de school van J. kwam en naar hem vroeg en hem wilde meepakken (CGVS R. 1, p. 26). U meent dat de lerares bij deze vier gelegenheden telkens naar u belde en u dit vertelde (CGVS R. 1, p. 26). Gevraagd naar wanneer deze voorvallen zich voordeden, meent u dat deze zich allen in januari voordeden (CGVS R. 1, p. 26). U zegt dat hij in februari de lessen miste en in maart wel les volgde en dat jullie hem daarna definitief weghaalden (CGVS R. 1, p. 26). Gepeild naar de reden dat jullie hem nog naar school lieten gaan in het licht van deze gebeurtenissen, zegt u dat u tijdens de drie weken dat hij school liep tegenover de school wachtte met een andere wagen (CGVS R. 1, p. 26, 27). U haalt aan dat u samen met hem en uw echtgenote naar school ging en dat uw echtgenote dan met een andere neef terug naar huis ging. Wederom zijn de tegenstrijdigheden in jullie verklaringen veelvuldig en ernstig.

Wanneer uw echtgenote geconfronteerd wordt met jullie tegenstrijdige verklaringen inzake jullie asielmotieven, poogt ze deze te weerleggen door opnieuw een incoherente verklaring af te leggen. Zo zegt ze dat de verschillen misschien wel te wijten zijn aan het feit dat ze niet van alles op de hoogte is (CGVS R., p. 21, 22), terwijl u net telkens aangaf dat uw vrouw wel degelijk steeds op de hoogte was van alle gebeurtenissen (CGVS R. 1, p. 23, 28). Ze geeft ook aan dat u misschien recent nog informatie gekregen hebt en dat u haar misschien niet ongerust wilde maken omdat ze zwanger is (CGSV R., p. 22). Dit kan echter niet afdoende verklaring bieden voor de ernstige en veelvuldige verklaringen die vastgesteld werden. Dat uw vrouw momenteel zwanger is, vergoelijkt dan ook niet dat jullie geen informatie met elkaar zouden delen omtrent sleutelementen van jullie asielrelaas, toen jullie beiden nog in Venezuela waren.

Ook uw verklaring dat uw broer R. terug in Venezuela woont na zijn vlucht naar de Verenigde Staten met zijn gezin en er in Caracas activiteiten van autohandel doet, ondergraaft de door u beweerde bedreigingen jegens u en uw broer (CGVS R. 2, p. 7). Ook al geeft u aan dat hij er ondergedoken woont en dat u hem berispt heeft omwille van het gevaar waarin hij zijn gezin brengt, dan nog dient vastgesteld te worden dat dit een merkwaardige keuze zou zijn indien de door u beschreven problemen waargebeurd waren.

Uit het voorgaande dient besloten te worden dat jullie er niet in geslaagd zijn om de door jullie beweerde bedreigingen voorafgaand aan jullie vertrek aannemelijk te maken.

Vervolgens haalt u aan dat uw vader eveneens bedreigingen heeft gekregen na uw vertrek, zowel van de delinquenten die de auto van uw broer gestolen hebben als van enkele personen van het regime van Maduro die uw vader bedreigden zijn zonen te doden indien hij zou stoppen met zijn activiteiten (CGVS R. 2, p. 5, 19). Hoewel u enerzijds verduidelijkt dat het om twee verschillende groeperingen gaat, ziet u ook een samenhang tussen de bedreigingen van deze twee groepen omdat de delinquenten een akkoord hebben gesloten met regimeleden van Maduro (CGVS R. 2, p. 4, 5). Aangezien er voorafgaand geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de delinquenten, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de bedreigingen van dezelfde delinquenten aan het adres van uw vader, na uw vertrek. Bovendien zijn uw verklaringen over zowel de bedreigingen van de delinquenten als van de regimeleden van Maduro na uw vertrek doordrongen van ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden.

Aangaande uw vrees voor de mensen van het regime van Maduro die uw vader bedreigden, dient opgemerkt te worden dat deze in hun geheel weinig geloofwaardig overkomen. U haalt aan dat uw vader steeds meer de rechterhand van Maduro is (CGVS R. 2, p. 3-4). Waarom zijn partijgenoten dan de tijd en energie zouden steken om uw vader persoonlijk te contacteren met de bedreiging dat als hij uit de regering zou stappen, ze dan zijn zonen en zijn broers zouden doden, mag een raadsel heten (CGVS R. 2, p. 4). Uw vader stond heel erg dicht bij Maduro, en had ook geen enkele intentie zijn werkzaamheden voor de president stop te zetten (CGVS R. 2, p. 4). Het lijkt dan ook helemaal niet aannemelijk dat zijn partijgenoten zich zouden gaan bezig houden met het onder druk zetten van een gelijkgezinde. Ook bent u er ook niet in geslaagd de door u beweerde bedreigingen geloofwaardig te maken. Gevraagd naar concrete aanwijzingen dat het regime van Maduro u zou willen doden, zegt u dat ze slecht zijn (CGVS R. 2, p. 18). Erop gewezen dat u zo specifiek en concreet mogelijk dient te zijn, zegt u weinig verhelderend dat de machthebbers verkeerdelijk laten uitschijnen dat alles in orde is in Venezuela en er geen criminaliteit is (CGVS R. 2, p. 18). Wederom verzocht om een concreet antwoord op de vraag te geven, haalt u aan dat Maduro al veel mensen gedood heeft en dat hij in staat zou zijn om de zoon van de voorzitter van ORA te doden (CGVS R. 2, p. 18). U voegt er aan toe dat heel het regime van Maduro weet dat u tegen hem bent (CGVS R. 2, p. 18). U verduidelijkt dat u, toen u 18 jaar was – ongeveer vijf jaar voor uw vertrek – eens gezegd heeft tegen de burgemeesters en de gouverneurs dat het u niet beviel wat ze deden en dat ze de grootste delinquenten zijn (CGVS R. 2, p. 18). Daarna heeft u geen dergelijke zaken meer gezegd of gedaan, benadrukt u (CGVS R. 2, p. 18). Bovendien bent u vanaf jeugdige leeftijd reeds zeer actief voor de regeringsgezinde partij ORA (CGVS R. 1, p. 10-11). Gezien uw uitlatingen tegen het regime al van zo lang geleden zijn en u sindsdien tot twee weken voor uw vertrek activiteiten gehad heeft voor de partij ORA, kan er dan ook geenszins gevolgd worden dat u naar aanleiding van die eenmalige uitspraken vijf jaar voor uw vertrek problemen zou hebben met de autoriteiten. Gevraagd of u verder nog aanwijzingen heeft dat Maduro zou weten dat u tegen hem bent, stelt u dat dit niet zo is (CGVS R. 2, p. 18). Ook heeft u verder geen aanwijzingen dat het regime van Maduro u zou willen doden (CGVS R. 2, p. 18). In de kantlijn dient te worden opgemerkt dat u zelf benadrukt geen problemen te hebben gekend naar aanleiding van uw politieke activiteiten voor ORA (CGVS R. 2, p. 7).

Voorts slaagt u er ook niet in de concrete bedreigingen aan het adres van uw vader geloofwaardig te maken. Hoewel u er in eerste instantie niet in slaagde de namen te noemen van de personen van de regering van Maduro die uw vader bedreigd zouden hebben (CGVS R. 2, p. 4), haalt u in tweede instantie drie namen aan, met name C. G., A. M. en J. A. G. (CGVS R. 2, p. 12). Gepeild of er naast deze drie personen nog personen van het regime van Maduro waren die uw vader bedreigden, zegt u dat het er zoveel zijn en dat u zich slechts deze drie herinnert (CGVS R. 2, p. 12). Indien uw vader werkelijk bedreigingen aan uw adres zou ontvangen van personen van het regime van Maduro, is het opmerkelijk dat u zich niet alle personen herinnert van wie hij deze bedreigingen kreeg. Vervolgens is het bijzonder frappant dat u over de bedreigingen geuit door de enige drie personen die u zich herinnert incoherente verklaringen aflegt. Over A. M. zegt u in eerste instantie dat hij 200 bolivares soberanos per week vroeg aan uw vader, verder niets (CGVS R. 2, p. 13). Even later gaf u aan dat A. M. voor zover u het weet geen geld vroeg aan uw vader (CGVS R. 2, p. 19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, geeft u aan dat u fout was en dat A. M. inderdaad geld vroeg (CGVS R. 2, p. 19). Dat u bij uw eerste verklaring blijft, weerlegt geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheid. Ook aangaande uw verklaringen over C. G. werd een tegenstrijdigheid vastgesteld. In eerste instantie zei u dat u niet wist of C. G. iets van uw vader wilde (CGVS R. 2, p. 13). U gaf aan dat uw vader het u niet vertelde. Enige tijd later zei u dat C. G. geld vroeg aan uw vader en stelde u dat hij 200 bolivares soberanos vroeg (CGVS R. 2, p. 19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zegt u dat u het zich in eerste instantie niet herinnerde, maar later wel (CGVS R. 2, p. 19).

Merkwaardig genoeg weet u nadien niet meer hoeveel geld C. G. nu net vroeg aan uw vader (CGVS R. 2, p. 19). Wanneer u er dan op wordt gewezen dat u net nog aangaf dat hij 200 bolivares soberanos vroeg, stelt u dat dat Medina was (CGVS R. 2, p. 20). Dit is allemaal weinig consequent en ondergraaft

de door u beweerde bedreigingen. Ook weinig coherent is dat u in zoals eerder gemeld in eerste instantie aangaf dat uw vader bedreigd werd met de dood om zijn rug niet weg te keren van het regime, maar in tweede instantie enkel aanhaalt dat zijn belagers geld vroegen wanneer er concreet op iedere bedreiging wordt ingegaan.

Verder is het ook hoogst opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent of uw vader deze bedreigingen aan Maduro gemeld heeft. In het licht van uw verklaringen dat uw vader zowat de rechterhand van Maduro geworden is (CGVS R. 2, p. 3), zou dit immers een logische stap zijn. U geeft aan dat u dit niet weet en dat u het hem niet vroeg omdat u geen contact meer had met uw vader (CGVS R. 2, p. 13). Gevraagd om welke reden u het niet aan uw vader vroeg toen u te weten kwam dat hij bedreigd werd, zegt u dat u het niet wilde vragen omdat u voelde dat uw vader van streek was (CGVS R. 2, p. 14). Daarnaast geeft u ook aan dat u niet weet of uw vader sinds 25 februari 2019 nog bedreigingen gekregen heeft (CGVS R. 2, p. 5). U stelt dat u op 25 februari 2019 van uw vader te weten kwam dat hij deze bedreigingen kreeg maar dat u niet weet of hij daarna nog bedreigingen kreeg omdat u al het contact met uw vader verbroken heeft (CGVS R. 2, p. 4, 5). Gepeild of u na 25 februari 2019 nog iets vernomen heeft over de bedreigingen, zegt u van niet (CGVS R. 2, p. 14). U stelt dat uw moeder u niets vertelde en uw broer evenmin (CGVS R. 2, p. 14). U zegt dat u aan uw moeder vroeg naar de stand van zaken van de bedreigingen, maar dat ze u zei dat ze er niets van weet en dat uw vader het allemaal weet (CGVS R. 2, p. 14). Het is eigenaardig dat uw moeder niet op de hoogte zou zijn van bedreigingen die nochtans haar twee zonen betreffen. Gepeild of u zich bij uw broer R. informeerde over de bedreigingen, zegt u van niet (CGVS R. 2, p. 14). Nochtans gaf u aan dat u enkele weken voor uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond nog met hem in contact stond (CGVS R. 2, p. 14). Gevraagd om welke reden u hier niet naar vroeg, haalt u aan dat hij met zijn eigen dingen bezig is, dat er een uurverschil is en dat u het altijd vergeet te vragen (CGVS R. 2, p. 14). Indien u werkelijk bedreigd zou worden, kan verwacht worden dat u zich informeert over de stand van zaken van deze bedreigingen. Dat u dan ook geen informatie kan geven over een stand van zaken en u daar ook geen interesse in toont aangezien u het zelf niet heeft gevraagd, relativeert op ernstige wijze de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verzoek. Van een verzoeker die verklaart te vrezen voor vervolging mag immers verwacht worden dat hij zich regelmatig informeert naar de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst.

Ook over de bedreigingen van de delinquenten aan het adres van uw vader bent u incoherent. In de eerste plaats gaf u aan dat de delinquenten die de auto van uw broer gestolen hadden geld aan uw vader vroegen (CGVS R. 2, p. 4, 5). Meer bepaald zegt u dat ze 900 bolivares soberanos aan hem vroegen (CGVS R. 2, p. 6), nadat u vertelde dat de delinquenten uw vader om geld hadden gevraagd. Wanneer dan even later aan u de vraag gesteld wordt hoeveel geld de delinquenten die de auto van uw broer gestolen hadden aan uw vader vroegen, zegt u dat u het bedrag niet weet (CGVS R. 2, p. 15). Met deze incoherentie geconfronteerd, geeft u aan dat het de politici waren die geld vroegen en dat de delinquenten die de auto van uw broer gestolen hadden enkel bedreigingen uitten (CGVS R. 2, p. 19). Door nog een derde versie van de feiten te schetsen, weerlegt u geenszins voornoemde tegenstrijdigheid. Bovendien vroegen de politici zoals eerder beschreven evenmin 900 bolivares soberanos.

U bent er aldus niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw vader en als gevolg daarvan ook zijn zonen, bedreigd werden door aanhangers van het regime alsook dat uw vader bedreigd werd door de delinquenten die u en uw broer zouden hebben bedreigd.

Betreffende uw verklaring dat u vreest dat uw kinderen slachtoffer zullen worden van orgaanhandel, dient opgemerkt te worden dat u dit geenszins geconcretiseerd heeft. Meermaals gepeild naar de reden waarom u denkt dat dit specifiek bij uw kinderen zou gebeuren stelt u dat in Venezuela niemand nog rekening houdt met een ander en dat kinderen onschuldig zijn en geen kwaad in zich hebben (CGVS R. 2, p. 8). Een dergelijke verwijzing van algemene aard is echter op zich niet voldoende om aan te tonen dat u, en in dit specifiek geval uw kinderen, nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers de vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke. Aangaande de vrees van uw echtgenote R. dat haar kinderen slechte herinneringen hebben aan Venezuela en dan voornamelijk dat uw oudste zoon die de discussies met zijn grootvader zou hebben meegemaakt en ook de bedreigingen bewust zou hebben meegemaakt (CGVS R., p. 10), dient vooreerst aangestipt te worden dat uit het voorgaande blijkt dat de beweerde bedreigingen niet aannemelijk waren. Aangaande de discussies die er waren geweest met zijn grootvader (CGVS R., p. 10), dient opgemerkt te worden dat deze problemen geen verband houden met één van de criteria zoals

bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep) en dat er evenmin subsidiaire bescherming uit ontleend kan worden. Uit haar verklaringen blijkt immers dat deze problemen van louter familiale aard zijn. Het betreft immers discussies die er waren in het verleden tussen uw vrouw en uw vader omtrent het al dan niet in huis opnemen van uw schoonmoeder (CGVS R., p. 5). Aangaande de confrontaties die u had met uw vader betreffende of u al dan niet zou werken voor ORA, kan gewezen worden op de vaststelling dat u uiteindelijk zelf de keuze maakte om voor ORA te werken omwille van financiële overwegingen (CGVS R. 1, p. 10).

Er dient ook nog op gewezen te worden dat uw vrouw aanhaalt dat ze politieke boodschappen tegen de regering postte op haar Facebookpagina (CGVS R., p. 5, 18-19). Ze stelt dat ze hiermee stopte naar aanleiding van een bedreiging in 2013. De regering dreigde er namelijk mee een meisje uit de dansschool me te nemen als uw echtgenote niet zou deelnemen aan een regeringsgezinde vergadering (CGVS R., p. 18). Omdat er in die periode veel studentes verdwenen en dood werden teruggevonden, besliste uw echtgenote daarop te stoppen met de dansschool, in 2013 (CGVS R., p. 18-19). Ze geeft aan dat ze verder niet politiek actief was (CGVS R., p. 7). Gezien uw vrouw reeds sinds 2013, vijf jaar voor jullie vertrek, stopte met politieke boodschappen te posten, er verder geen problemen meer omtrent aanhaalt en daarnaast niet politiek actief was, kan evenmin aangenomen worden dat zij omwille van zeer beperkte activiteiten in het vizier van de autoriteiten gelopen zou zijn. Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. In casu is het niet aannemelijk dat R. geviséerd zou worden omwille van haar beperkte activiteiten die van 2013 dateren.

Tot slot haalt u aan dat heel veel mensen jaloers zijn op u omdat ze zien dat u het economisch goed heeft en u het land kon verlaten (CGVS R. 1, p. 20). Om die reden vreest u de criminaliteit. Het louter gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer als rijk zal bestempeld worden en daardoor het doelwit kan worden van criminelen, is niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 B van de Vreemdelingenwet te vallen of dit bereikt niet het minimum niveau van hardheid om onder de werkingssfeer van voornoemd artikel te vallen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat

Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat zowel u als uw vrouw werkervaring hebben. Uw vrouw verdiende de kost door danspresentaties op nationaal en internationaal niveau te leveren en heeft ook ervaring als lerares in verschillende scholen (CGVS R., p. 5, 6). In Venezuela werkte u in de verkoop van wagens in het familiebedrijf R. B del centro, in de fastfoodsector, in de vishandel, in de verkoop en in de taxisector (CGVS R. 1, p. 7-9). Uit jullie verklaringen blijkt ook dat jullie een huis hebben dat op uw naam staat (CGVS R. 1, p. 20; CGVS R., p. 5). U zegt hierover dat het in uw bezit is, dat u het cadeau kreeg van uw vader en dat het ongeveer 60.000 à 70.000 dollar waard is (CGVS R. 1, p. 20). R. meent dat het huis op uw naam staat maar dat het van uw vader is (CGVS R., p. 5). Verder dient ook gewezen te worden op jullie netwerk dat jullie eventueel kan ondersteunen. Zo is de vader van R. actief als supervisor bij transcarabobo (CGVS R., p. 6). De schoonzus van R. is dentaal technicus (CGVS R., p. 7). Uw vader is advocaat, ingenieur en architect (CGVS R. 1, p. 14). Uw moeder is licentiaat in het onderwijs (CGVS R. 1, p. 14). Hoewel zowel u als uw vrouw een soms moeilijke relatie met uw vader aanhalen (CGVS R. 1, p. 10 ; CGVS R., p. 5, 6, 9), dient vastgesteld te worden dat hij u wel van een woning voorzag en dat hij jullie ook ondersteunde om het land te ontvluchten door jullie te helpen de paspoorten van de kinderen te regelen (CGVS R. 1, p. 19). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Uit dit alles blijkt dat jullie niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie jullie land van oorsprong hebben verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat jullie bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die jullie voorleggen slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw rijbewijs, jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten en jullie geboorteaktes bevestigen louter jullie verklaringen omtrent jullie identiteit, maar hebben verder geen betrekking op de door jullie beweerde problemen. Jullie huwelijksaktes ondersteunen louter jullie verklaringen dat jullie getrouwd zijn. Jullie vluchtinformatie en vliegtuigtickets ondersteunen jullie verklaringen over jullie reisweg maar hebben

geen betrekking op de door jullie aangehaalde vrees. Het kaartje van jullie psycholoog dat jullie voorleggen toont dat jullie over een kaartje van een psycholoog beschikken, maar biedt geenszins duidelijkheid of jullie al dan niet in behandeling waren bij deze psycholoog, noch biedt het zicht op een duiding van de door jullie aangehaalde psychologische problemen. De medische verslagen van u en uw echtgenote en de medische kaarten van uw gezin in België, hebben evenmin betrekking op de door jullie aangehaalde problemen. De stapel foto's die u voorlegt ondersteunt dat u politiek actief was voor de partij ORA en dat u en uw broer in de VS waren. Verder heeft deze stapel foto's geen betrekking op de door jullie beweerde problemen. Ook de bankverrichting zegt niets over de door u aangehaalde vluchtmotieven. De geboorteakte en documenten omtrent de geboorte van jullie dochter R. G. R. N. hebben geen betrekking op jullie problemen in Venezuela.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote G. B., R. I. (OV 8.658.006) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing met betrekking tot tweede verzoekster, G. B. R. I. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent getrouwd met R. B., R. L. (OV 8.658.006). Jullie hebben samen twee zonen: R. G. R. J. en R. G. J. S.. U werkte in de culturele sector in Venezuela. Op 26 oktober 2017 werd de auto van uw schoonzus gestolen. De broer van uw echtgenoot diende hiertegen een klacht in. Op diezelfde dag werd ook het appartement van R. beroofd. U vermoedt dat de maffia van de regering hier achter zit. Eind november 2017 werden de dieven aangehouden. Op het moment dat de verkiezingscampagne van Maduro volop bezig was, in april 2018, werden de dieven vrijgelaten. Een tweede bedreiging vond plaats in de werkplaats van uw echtgenoot op 16 à 17 mei 2018. Er kwam een man die zei dat hij R. en uw man zocht en dat hij een bericht voor hen had. Hij had een blad bij voor hen waarop woorden gevormd stonden met krantenknipsels. Volgens uw man stond erin dat ze 48 uur hadden om het land te verlaten en dat ze hen anders in stukjes zouden snijden. Hierop gingen ze een week naar San Christobal in Tachira. U bleef opgesloten thuis, maar ging toch naar de bakker in die week samen met uw twee kinderen. Hierbij heeft men geprobeerd om u samen met de kinderen mee te nemen. Hierna bleef u binnen tot u naar België reisde. In diezelfde week dat de bedreiging ontvangen werd in de werkplaats, kwam een man langs op de school van J. en zei dat hij hem moest meenemen. Verwittigd door zijn juffrouw ging u uw zoon halen en liet u hem niet meer naar school gaan. Diezelfde dag was er op de school van de zoon van R. een witte bestelwagen langs geweest waarbij de inzittenden zijn zoon hebben proberen meesleuren. Tot slot hebben ze R. achtervolgd met de wagen en probeerden ze hem in te sluiten. Dit gebeurde enkele dagen voordat uw echtgenoot en R. naar de VS reisden. Uiteindelijk moest uw echtgenoot terugkomen naar Venezuela, omdat de volmacht die hij had achtergelaten waarmee uw kinderen samen met u het land zouden kunnen verlaten niet aanvaard werd door de notaris. U, uw echtgenoot en jullie kinderen reisden naar België op 11 juni 2018 en dienden er op 18 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 20 maart 2019 kregen u en uw man een dochter genaamd R. G. R. N..

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u dat uw echtgenoot vermoord zal worden. Bovendien vreest u voor uw kinderen omdat zij slechte herinneringen hebben aan Venezuela, gezien de familiale spanningen met uw schoonvader. Bovendien was uw zoon aanwezig in de zaak waar de bedreigingen plaatsvonden.

In het kader van jullie verzoeken om internationale bescherming leggen u en uw echtgenoot de volgende documenten neer: het rijbewijs van uw echtgenoot (origineel), het paspoort uw echtgenoot (kopie), de paspoorten van uw zonen en uzelf (kopie), een geboorteakte van uw echtgenoot (kopie), een geboorteakte van uw echtgenoot (kopie), twee geboorteaktes van elk van uw twee zonen (kopie), de identiteitskaarten van u en uw echtgenoot (kopie), een medisch document dat u betreft (kopie) en een medisch document dat uw echtgenoot betreft (kopie), twee huwelijksaktes (kopie), jullie vluchtinformatie (kopie), de vliegtuigtickets van u, uw echtgenoot en jullie twee zonen (origineel), een kaartje van jullie

psycholoog (origineel) en een stapel foto's (kopie) en een document inzake een bankverrichting (kopie), de geboorteakte en enkele andere documenten omtrent de geboorte van uw dochter R. G. R. N. (origineel) en medische kaarten van België van uw gezinsleden (origineel).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zwanger bent (CGVS R., d.d. 16/11/2018, p. 10, p. 2) en dat u in België behandeld werd door een psycholoog. U legt een kaartje neer van een psycholoog waarop twee afspraken genoteerd staan. Verder legt u geen enkel documenten voor met betrekking tot uw aangehaalde psychologische problemen. U toont dat ook niet aan dat de door u aangehaalde psychologische problemen uw vermogen om adequate verklaringen af te leggen zou kunnen beïnvloeden. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u coherente verklaringen aflegt over uw problemen. Om op passende wijze tegemoet te komen aan uw zwangerschap en uw aangehaalde psychologische problemen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werden er voldoende pauzes ingebouwd. Er werd ook aan u gevraagd of u in staat was om het persoonlijk onderhoud af te leggen, waarop u bevestigend antwoordde (CGSV R., p. 2). Ook na de middagpauze werd gevraagd of alles in orde was en antwoordde u weer bevestigend (CGVS R., p. 8).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming samenhangt met de motieven die door uw echtgenoot R. B. R. L. (OV 8.658.006) ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat noch u, noch uw echtgenote er in geslaagd zijn om jullie vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zowel u als uw echtgenote gaven doorheen jullie verklaringen aan dat jullie leden van de maffia vrezen die uw broer bestolen hebben en dat jullie door hen bedreigd werden. U stelt te vrezen dat u bij terugkeer naar Venezuela vermoord zult worden door heb (CGVS R. 1, p. 19). U vreest hetzelfde voor uw kinderen en uw familie (CGVS R. 1, p. 28). Ook uw echtgenote geeft aan dat ze vreest dat u vermoord zult worden (CGVS R., d.d. 16/11/2018, p. 10). Ze stelt dat ze de diefstal van de auto van uw schoonzus en het leegroven van zijn appartement en de bedreigingen wijt aan een maffia die bestuurd wordt door de regering (CGVS R., p. 9, 13). Gezien jullie verklaringen dermate doorspekt zijn met tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden, werd echter vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan deze door jullie beweerde vervolgingsfeiten.

Een eerste element dat de geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen onderuit haalt is dat u aangeeft dat uw achterneef J. M. de baas was van de dieven die de wagen van uw schoonzus beroofden (CGVS R. 1, p. 23) terwijl uw vrouw aangeeft dat ze niet op de hoogte is van de identiteit van de dieven (CGSV R., p. 12, 21). Ze zegt zelfs dat ook u daarvan niet op de hoogte bent. U stelt nochtans zelf expliciet dat J. M. de opdrachtgever was, dat hij aangehouden was en dat u dit wist sinds februari 2018, anderhalve maand na hun aanhouding (CGVS R. 1, p. 23, 25). U antwoordt bevestigend op de vraag of uw vrouw hiervan op de hoogte is (CGVS R. 1, p. 23). Wanneer uw vrouw ermee geconfronteerd wordt dat u vertelde dat een van de dieven een familielid van u was, geeft ze aan dat ze dit niet wist (CGVS R., p. 21). Dat jullie niet over dezelfde informatie beschikken over de identiteit van jullie belagers is des te opmerkelijker in het licht van uw verklaringen dat u vreest vermoord te worden door dezelfde dieven die uw broer bestolen hebben en die jullie daarna bedreigden (CGVS R. 1, p. 20). Dat u zegt dat uw vrouw op de hoogte was over de rol van J. M. maar dat dit niet zo blijkt te zijn, doet ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie problemen. Indien waargebeurd kan verwacht worden dat jullie de informatie over jullie belagers met elkaar zouden delen en dat jullie goed op de hoogte zouden zijn over de kennis die de andere heeft inzake de identiteit van de belagers.

Verder kan ook opgemerkt worden dat het opmerkelijk is dat jullie geen enkel document voorleggen ter ondersteuning van jullie verklaringen dat er een klacht werd ingediend door R. naar aanleiding van de diefstal van de auto (CGVS R., p. 12).

Vervolgens werd er ook een tegenstrijdigheid opgemerkt inzake de problemen die uw broer ondervond. Uw vrouw vertelt over een laatste bedreiging die naar haar mening het meest ernstig was (CGVS R., p. 15). Ze geeft aan dat R. achtervolgd werd met de wagen en dat ze probeerden om hem in te sluiten waarna het voor jullie allen duidelijk was dat jullie dringend het land dienden te verlaten (CGVS R., p. 15). Ze stelt dat dit gebeurde enkele dagen voordat hij naar de VS vertrok (CGVS R., p. 17, 18). Aan u gevraagd of R. nog problemen had in de weken voordat hij naar de VS vertrok, stelt u dat dat niet het geval was (CGVS R. 1, p. 28). Gepeild of R. ooit iets meemaakte in de auto, zegt u dat dat niet zo was (CGVS R. 1, p. 28). Dat u niet op de hoogte zou zijn van een gebeurtenis die uw vrouw omschrijft als de meest ernstige bedreiging, doet de wenkbrauwen fronsen. Verder dient ook opgemerkt te worden dat het opmerkelijk is dat uw vrouw deze gebeurtenis niet beter kan beschrijven. Eens te meer in het licht van haar verklaringen dat ze meent dat deze bedreiging de meest ernstige was en dat ze hieromtrent zelfs zegt dat jullie op dat moment inzagen dat jullie dringend het land moesten verlaten (CGSV R., p. 15). Gevraagd om te vertellen over deze bedreiging, zegt ze dat ze enkel weet dat ze R. hebben ingesloten en stelt ze verder niets te weten (CGVS R., p. 17). Uiteindelijk geeft ze aan dat het gebeurde enkele dagen voordat hij naar de VS vertrok en dat het in Trigal gebeurde (CGVS R., p. 17, 18). Aangemoedigd om nog meer te vertellen over deze gebeurtenis, zegt ze uiteindelijk dat dat alles is wat ze weet (CGVS R., p. 18).

Verder dient ook aangestipt te worden dat jullie verklaringen over de bedreigingen die in de werkplaats toekwamen wel zeer verschillend zijn. U geeft aan dat er verschillende brieven op uw werkplaats toekwamen (CGVS R. 1, p. 27). U stelt dat het ging om zo'n vier à vijf brieven per dag en ongeveer vijftientig per week en dat uw neef A. M. al die brieven ontvangen heeft (CGVS R. 1, p. 27). Gevraagd of ooit iemand anders dan A. zo'n brief in ontvangst nam, zegt u dat dit niet het geval was (CGVS R. 1, p. 27). U zegt dat u de eerste dreigbrief kreeg toen de dieven aangehouden werden en de laatste een maand voordat jullie naar België kwamen (CGVS R. 1, p. 27, 28). Gevraagd of uw echtgenote op de hoogte was over al deze dreigbrieven in de werkplaats, bevestigt u dit (CGVS R. 1, p. 28). De verklaringen van uw echtgenote rijmen echter volstrekt niet met uw eigen verklaringen. In tegenstelling tot uw eigen verklaringen dat er een vijftientigtal bedreigingen per week toekwamen in de werkplaats, maakt uw vrouw slechts gewag van één schriftelijke bedreiging in de werkplaats (CGVS R., p. 14, 15). Gevraagd of er vaker schriftelijke bedreigingen toekwamen in de werkplaats, zegt ze dat dat niet het geval was voor zover ze weet (CGVS R., p. 21). In tegenstelling tot u, die verklaarde dat A. M. alle bedreigingen in ontvangst nam in de werkplaats, zegt uw vrouw dat uw neef P. R. deze bedreiging in ontvangst nam (CGVS R., p. 16). Dat jullie dermate tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent een nochtans belangrijk element in jullie relaas, ondergraaft ten zeerste de geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen. Overigens kan ook aangestipt worden dat het opmerkelijk is dat indien het waar was dat iemand zoveel dreigbrieven naar de werkplaats bracht, het straf is dat u niet meer informatie over deze persoon kan geven. U geeft immers aan dat er iemand was die de brieven naar de werkplaats bracht en die er afgaf (CGVS R. 1, p. 27), maar gepeild naar wat u weet over deze persoon zegt u dat u het niet weet omdat u hem alleen van ver zag (CGVS R. 1, p. 27). Indien er werkelijk iemand dagelijks naar uw werkplaats kwam om dreigbrieven aan uw adres te brengen, kan nochtans verwacht worden dat u meer informatie zou kunnen geven over deze persoon. Met oog op uw eigen bescherming zou u immers gebaat zijn om meer over deze persoon te weten. Daarnaast kan ook opgemerkt worden dat het van uw belager een opmerkelijke keuze zou zijn om zich zo in de openbaarheid te begeven, vier à vijf keer per dag en ongeveer vijftientig keer per week. Het is uiterst frappant en dus allerm minst geloofwaardig dat de boodschapper zoveel risico zou nemen. Ook kan het nut zoveel brieven per dag en per week te versturen niet begrepen worden. Dat uw belager u zo vaak en zo veel zou waarschuwen te doden is gewoonweg niet geloofwaardig.

Ook jullie tegenstrijdige verklaringen omtrent de dreigtelefoons die u gekregen zou hebben ontsieren de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. U stelt dat u dreigtelefoontjes kreeg en raamt het aantal op wel meer dan honderd (CGSV R., p. 28). U meent dat u hierover sprak met uw vrouw (CGVS R. 1, p. 28). Aan uw vrouw gevraagd of u ook telefonische bedreigingen kreeg, zegt ze dat dit niet zo was, maar dat uw broer R. er wel kreeg (CGVS R., p. 21). Jullie tegenstrijdige verklaringen omtrent de dreigtelefoons die u al dan niet kreeg ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas ten zeerste.

Ook aangaande wat er jullie zoon J. overkwam zijn jullie verklaringen dermate tegenstrijdig dat ook dit de geloofwaardigheid van dit incident en meer algemeen jullie beweerde problemen ten zeerste ten gronde richt. Uw vrouw stelt dat ze geprobeerd hebben om J. mee te nemen van op school (CGSV R., p. 15, 17). Ze zegt dat de lerares haar belde met de boodschap dat er een man geweest was die haar zei dat hij J. moest meenemen (CGSV R., p. 17). Hierop ging uw vrouw J. halen op school en heeft ze hem niet meer naar school gebracht (CGSV R., p. 17). Gevraagd naar de datum waarop dit gebeurde, meent ze dat het gebeurde een week nadat u en uw broer in de werkplaats bedreigd werden (CGSV R., p. 17). Deze bedreiging in de werkplaats situeerde ze eerder nog rond 16 à 17 mei 2018 (CGSV R., p. 16). Aan uw vrouw de vraag voorgelegd hoe vaak het gebeurde dat ze J. probeerden mee te nemen van school, zegt ze dat dit één keer gebeurde en dat hij daarna niet meer naar school gegaan is (CGSV R., p. 21). Bij u gepeild naar deze kwestie en gevraagd of er ooit problemen waren op school, zegt u dat er vier incidenten waren (CGSV R., p. 26). U haalt aan dat er iemand naar de school van J. kwam en naar hem vroeg en hem wilde meepakken (CGSV R. 1, p. 26). U meent dat de lerares bij deze vier gelegenheden telkens naar u belde en u dit vertelde (CGSV R. 1, p. 26). Gevraagd naar wanneer deze voorvallen zich voordeden, meent u dat deze zich allen in januari voordeden (CGSV R. 1, p. 26). U zegt dat hij in februari de lessen miste en in maart wel les volgde en dat jullie hem daarna definitief weghaalden (CGSV R. 1, p. 26). Gepeild naar de reden dat jullie hem nog naar school lieten gaan in het licht van deze gebeurtenissen, zegt u dat u tijdens de drie weken dat hij school liep tegenover de school wachtte met een andere wagen (CGSV R. 1, p. 26, 27). U haalt aan dat u samen met hem en uw echtgenote naar school ging en dat uw echtgenote dan met een andere neef terug naar huis ging. Wederom zijn de tegenstrijdigheden in jullie verklaringen veelvuldig en ernstig.

Wanneer uw echtgenote geconfronteerd wordt met jullie tegenstrijdige verklaringen inzake jullie asielmotieven, poogt ze deze te weerleggen door opnieuw een incoherente verklaring af te leggen. Zo zegt ze dat de verschillen misschien wel te wijten zijn aan het feit dat ze niet van alles op de hoogte is (CGSV R., p. 21, 22), terwijl u net telkens aangaf dat uw vrouw wel degelijk steeds op de hoogte was van alle gebeurtenissen (CGSV R. 1, p. 23, 28). Ze geeft ook aan dat u misschien recent nog informatie gekregen hebt en dat u haar misschien niet ongerust wilde maken omdat ze zwanger is (CGSV R., p. 22). Dit kan echter niet afdoende verklaring bieden voor de ernstige en veelvuldige verklaringen die vastgesteld werden. Dat uw vrouw momenteel zwanger is, vergoelijkt dan ook niet dat jullie geen informatie met elkaar zouden delen omtrent sleutelementen van jullie asielrelaas, toen jullie beiden nog in Venezuela waren.

Ook uw verklaring dat uw broer R. terug in Venezuela woont na zijn vlucht naar de Verenigde Staten met zijn gezin en er in Caracas activiteiten van autohandel doet, ondergraaft de door u beweerde bedreigingen jegens u en uw broer (CGSV R. 2, p. 7). Ook al geeft u aan dat hij er ondergedoken woont en dat u hem berispt heeft omwille van het gevaar waarin hij zijn gezin brengt, dan nog dient vastgesteld te worden dat dit een merkwaardige keuze zou zijn indien de door u beschreven problemen waargebeurd waren.

Uit het voorgaande dient besloten te worden dat jullie er niet in geslaagd zijn om de door jullie beweerde bedreigingen voorafgaand aan jullie vertrek aannemelijk te maken.

Vervolgens haalt u aan dat uw vader eveneens bedreigingen heeft gekregen na uw vertrek, zowel van de delinquenten die de auto van uw broer gestolen hebben als van enkele personen van het regime van Maduro die uw vader bedreigden zijn zonen te doden indien hij zou stoppen met zijn activiteiten (CGSV R. 2, p. 5, 19). Hoewel u enerzijds verduidelijkt dat het om twee verschillende groeperingen gaat, ziet u ook een samenhang tussen de bedreigingen van deze twee groepen omdat de delinquenten een akkoord hebben gesloten met regimeleden van Maduro (CGSV R. 2, p. 4, 5). Aangezien er voorafgaand geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de delinquenten, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de bedreigingen van dezelfde delinquenten aan het adres van uw vader, na uw vertrek. Bovendien zijn uw verklaringen over zowel de bedreigingen van de delinquenten als van de regimeleden van Maduro na uw vertrek doordrongen van ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden.

Aangaande uw vrees voor de mensen van het regime van Maduro die uw vader bedreigden, dient opgemerkt te worden dat deze in hun geheel weinig geloofwaardig overkomen. U haalt aan dat uw vader steeds meer de rechterhand van Maduro is (CGSV R. 2, p. 3-4).

Waarom zijn partijgenoten dan de tijd en energie zouden steken om uw vader persoonlijk te contacteren met de bedreiging dat als hij uit de regering zou stappen, ze dan zijn zonen en zijn broers zouden doden, mag een raadsel heten (CGSV R. 2, p. 4). Uw vader stond heel erg dicht bij Maduro, en had ook geen enkele intentie zijn werkzaamheden voor de president stop te zetten (CGSV R. 2, p. 4). Het lijkt

dan ook helemaal niet aannemelijk dat zijn partijgenoten zich zouden gaan bezig houden met het onder druk zetten van een gelijkgezinde. Ook bent u er ook niet in geslaagd de door u beweerde bedreigingen geloofwaardig te maken. Gevraagd naar concrete aanwijzingen dat het regime van Maduro u zou willen doden, zegt u dat ze slecht zijn (CGVS R. 2, p. 18). Erop gewezen dat u zo specifiek en concreet mogelijk dient te zijn, zegt u weinig verhelderend dat de machthebbers verkeerdelijk laten uitschijnen dat alles in orde is in Venezuela en er geen criminaliteit is (CGVS R. 2, p. 18). Wederom verzocht om een concreet antwoord op de vraag te geven, haalt u aan dat Maduro al veel mensen gedood heeft en dat hij in staat zou zijn om de zoon van de voorzitter van ORA te doden (CGVS R. 2, p. 18). U voegt er aan toe dat heel het regime van Maduro weet dat u tegen hem bent (CGVS R. 2, p. 18). U verduidelijkt dat u, toen u 18 jaar was – ongeveer vijf jaar voor uw vertrek – eens gezegd heeft tegen de burgemeesters en de gouverneurs dat het u niet beviel wat ze deden en dat ze de grootste delinquenten zijn (CGVS R. 2, p. 18). Daarna heeft u geen dergelijke zaken meer gezegd of gedaan, benadrukt u (CGVS R. 2, p. 18). Bovendien bent u vanaf jeugdige leeftijd reeds zeer actief voor de regeringsgezinde partij ORA (CGVS R. 1, p. 10-11). Gezien uw uitlatingen tegen het regime al van zo lang geleden zijn en u sindsdien tot twee weken voor uw vertrek activiteiten gehad heeft voor de partij ORA, kan er dan ook geenszins gevolgd worden dat u naar aanleiding van die eenmalige uitspraken vijf jaar voor uw vertrek problemen zou hebben met de autoriteiten. Gevraagd of u verder nog aanwijzingen heeft dat Maduro zou weten dat u tegen hem bent, stelt u dat dit niet zo is (CGVS R. 2, p. 18). Ook heeft u verder geen aanwijzingen dat het regime van Maduro u zou willen doden (CGVS R. 2, p. 18). In de kantlijn dient te worden opgemerkt dat u zelf benadrukt geen problemen te hebben gekend naar aanleiding van uw politieke activiteiten voor ORA (CGVS R. 2, p. 7).

Voorts slaagt u er ook niet in de concrete bedreigingen aan het adres van uw vader geloofwaardig te maken. Hoewel u er in eerste instantie niet in slaagde de namen te noemen van de personen van de regering van Maduro die uw vader bedreigd zouden hebben (CGVS R. 2, p. 4), haalt u in tweede instantie drie namen aan, met name C. G., A. M. en J. A. G. (CGVS R. 2, p. 12). Gepeild of er naast deze drie personen nog personen van het regime van Maduro waren die uw vader bedreigden, zegt u dat het er zoveel zijn en dat u zich slechts deze drie herinnert (CGVS R. 2, p. 12). Indien uw vader werkelijk bedreigingen aan uw adres zou ontvangen van personen van het regime van Maduro, is het opmerkelijk dat u zich niet alle personen herinnert van wie hij deze bedreigingen kreeg. Vervolgens is het bijzonder frappant dat u over de bedreigingen geuit door de enige drie personen die u zich herinnert incoherente verklaringen aflegt. Over A. M. zegt u in eerste instantie dat hij 200 bolivares soberanos per week vroeg aan uw vader, verder niets (CGVS R. 2, p. 13). Even later gaf u aan dat Alberto Medina voor zover u het weet geen geld vroeg aan uw vader (CGVS R. 2, p. 19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, geeft u aan dat u fout was en dat A. M. inderdaad geld vroeg (CGVS R. 2, p. 19). Dat u bij uw eerste verklaring blijft, weerlegt geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheid. Ook aangaande uw verklaringen over C. G. werd een tegenstrijdigheid vastgesteld. In eerste instantie zei u dat u niet wist of C. G. iets van uw vader wilde (CGVS R. 2, p. 13). U gaf aan dat uw vader het u niet vertelde. Enige tijd later zei u dat C. G. geld vroeg aan uw vader en stelde u dat hij 200 bolivares soberanos vroeg (CGVS R. 2, p. 19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zegt u dat u het zich in eerste instantie niet herinnerde, maar later wel (CGVS R. 2, p. 19). Merkwaardig genoeg weet u nadien niet meer hoeveel geld C. G. nu net vroeg aan uw vader (CGVS R. 2, p. 19). Wanneer u er dan op wordt gewezen dat u net nog aangaf dat hij 200 bolivares soberanos vroeg, stelt u dat dat Medina was (CGVS R. 2, p. 20). Dit is allemaal weinig consequent en ondergraaft de door u beweerde bedreigingen. Ook weinig coherent is dat u in zoals eerder gemeld in eerste instantie aangaf dat uw vader bedreigd werd met de dood om zijn rug niet weg te keren van het regime, maar in tweede instantie enkel aanhaalt dat zijn belagers geld vroegen wanneer er concreet op iedere bedreiging wordt ingegaan.

Verder is het ook hoogst opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent of uw vader deze bedreigingen aan Maduro gemeld heeft. In het licht van uw verklaringen dat uw vader zowat de rechterhand van Maduro geworden is (CGVS R. 2, p. 3), zou dit immers een logische stap zijn. U geeft aan dat u dit niet weet en dat u het hem niet vroeg omdat u geen contact meer had met uw vader (CGVS R. 2, p. 13). Gevraagd om welke reden u het niet aan uw vader vroeg toen u te weten kwam dat hij bedreigd werd, zegt u dat u het niet wilde vragen omdat u voelde dat uw vader van streek was (CGVS R. 2, p. 14). Daarnaast geeft u ook aan dat dat u niet weet of uw vader sinds 25 februari 2019 nog bedreigingen gekregen heeft (CGVS R. 2, p. 5).

U stelt dat u op 25 februari 2019 van uw vader te weten kwam dat hij deze bedreigingen kreeg maar dat u niet weet of hij daarna nog bedreigingen kreeg omdat u al het contact met uw vader verbroken heeft (CGVS R. 2, p. 4, 5). Gepeild of u na 25 februari 2019 nog iets vernomen heeft over de bedreigingen, zegt u van niet (CGVS R. 2, p. 14). U stelt dat uw moeder u niets vertelde en uw broer evenmin (CGVS R. 2, p. 14). U zegt dat u aan uw moeder vroeg naar de stand van zaken van de bedreigingen, maar dat

ze u zei dat ze er niets van weet en dat uw vader het allemaal weet (CGVS R. 2, p. 14). Het is eigenaardig dat uw moeder niet op de hoogte zou zijn van bedreigingen die nochtans haar twee zonen betreffen. Gepeild of u zich bij uw broer R. informeerde over de bedreigingen, zegt u van niet (CGVS R. 2, p. 14). Nochtans gaf u aan dat u enkele weken voor uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond nog met hem in contact stond (CGVS R. 2, p. 14). Gevraagd om welke reden u hier niet naar vroeg, haalt u aan dat hij met zijn eigen dingen bezig is, dat er een uurverschil is en dat u het altijd vergeet te vragen (CGVS R. 2, p. 14). Indien u werkelijk bedreigd zou worden, kan verwacht worden dat u zich informeert over de stand van zaken van deze bedreigingen. Dat u dan ook geen informatie kan geven over een stand van zaken en u daar ook geen interesse in toont aangezien u het zelf niet heeft gevraagd, relativeert op ernstige wijze de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verzoek. Van een verzoeker die verklaart te vrezen voor vervolging mag immers verwacht worden dat hij zich regelmatig informeert naar de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst.

Ook over de bedreigingen van de delinquenten aan het adres van uw vader bent u incoherent. In de eerste plaats gaf u aan dat de delinquenten die de auto van uw broer gestolen hadden geld aan uw vader vroegen (CGVS R. 2, p. 4, 5). Meer bepaald zegt u dat ze 900 bolivares soberanos aan hem vroegen (CGVS R. 2, p. 6), nadat u vertelde dat de delinquenten uw vader om geld hadden gevraagd. Wanneer dan even later aan u de vraag gesteld wordt hoeveel geld de delinquenten die de auto van uw broer gestolen hadden aan uw vader vroegen, zegt u dat u het bedrag niet weet (CGVS R. 2, p. 15). Met deze incoherentie geconfronteerd, geeft u aan dat het de politici waren die geld vroegen en dat de delinquenten die de auto van uw broer gestolen hadden enkel bedreigingen uitten (CGVS R. 2, p. 19). Door nog een derde versie van de feiten te schetsen, weerlegt u geenszins voornoemde tegenstrijdigheid. Bovendien vroegen de politici zoals eerder beschreven evenmin 900 bolivares soberanos.

U bent er aldus niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw vader en als gevolg daarvan ook zijn zonen, bedreigd werden door aanhangers van het regime alsook dat uw vader bedreigd werd door de delinquenten die u en uw broer zouden hebben bedreigd.

Betreffende uw verklaring dat u vreest dat uw kinderen slachtoffer zullen worden van orgaanhandel, dient opgemerkt te worden dat u dit geenszins geconcretiseerd heeft. Meermaals gepeild naar de reden waarom u denkt dat dit specifiek bij uw kinderen zou gebeuren stelt u dat in Venezuela niemand nog rekening houdt met een ander en dat kinderen onschuldig zijn en geen kwaad in zich hebben (CGVS R. 2, p. 8). Een dergelijke verwijzing van algemene aard is echter op zich niet voldoende om aan te tonen dat u, en in dit specifiek geval uw kinderen, nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers de vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke. Aangaande de vrees van uw echtgenote R. dat haar kinderen slechte herinneringen hebben aan Venezuela en dan voornamelijk dat uw oudste zoon die de discussies met zijn grootvader zou hebben meegemaakt en ook de bedreigingen bewust zou hebben meegemaakt (CGVS R., p. 10), dient vooreerst aangestipt te worden dat uit het voorgaande blijkt dat de beweerde bedreigingen niet aannemelijk waren. Aangaande de discussies die er waren geweest met zijn grootvader (CGVS R., p. 10), dient opgemerkt te worden dat deze problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep) en dat er evenmin subsidiaire bescherming uit ontleend kan worden. Uit haar verklaringen blijkt immers dat deze problemen van louter familiale aard zijn. Het betreft immers discussies die er waren in het verleden tussen uw vrouw en uw vader omtrent het al dan niet in huis opnemen van uw schoonmoeder (CGVS R., p. 5). Aangaande de confrontaties die u had met uw vader betreffende of u al dan niet zou werken voor ORA, kan gewezen worden op de vaststelling dat u uiteindelijk zelf de keuze maakte om voor ORA te werken omwille van financiële overwegingen (CGVS R. 1, p. 10).

Er dient ook nog op gewezen te worden dat uw vrouw aanhaalt dat ze politieke boodschappen tegen de regering postte op haar Facebookpagina (CGVS R., p. 5, 18-19). Ze stelt dat ze hiermee stopte naar aanleiding van een bedreiging in 2013.

De regering dreigde er namelijk mee een meisje uit de dansschool mee te nemen als uw echtgenote niet zou deelnemen aan een regeringsgezinde vergadering (CGVS R., p. 18). Omdat er in die periode veel studentes verdwenen en dood werden teruggevonden, besliste uw echtgenote daarop te stoppen met de dansschool, in 2013 (CGVS R., p. 18-19). Ze geeft aan dat ze verder niet politiek actief was (CGVS R., p. 7). Gezien uw vrouw reeds sinds 2013, vijf jaar voor jullie vertrek, stopte met politieke

boodschappen te posten, er verder geen problemen meer omtrent aanhaalt en daarnaast niet politiek actief was, kan evenmin aangenomen worden dat zij omwille van zeer beperkte activiteiten in het vizier van de autoriteiten gelopen zou zijn. Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. In casu is het niet aannemelijk dat R. geïsoleerd zou worden omwille van haar beperkte activiteiten die van 2013 dateren.

Tot slot haalt u aan dat heel veel mensen jaloers zijn op u omdat ze zien dat u het economisch goed heeft en u het land kon verlaten (CGVS R. 1, p. 20). Om die reden vreest u de criminaliteit. Het louter gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer als rijk zal bestempeld worden en daardoor het doelwit kan worden van criminelen, is niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 B van de Vreemdelingenwet te vallen of dit bereikt niet het minimum niveau van hardheid om onder de werkingssfeer van voornoemd artikel te vallen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes.

Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak,

losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*).

Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals

voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat zowel u als uw vrouw werkervaring hebben. Uw vrouw verdiende de kost door danspresentaties op nationaal en internationaal niveau te leveren en heeft ook ervaring als lerares in verschillende scholen (CGVS R., p. 5, 6). In Venezuela werkte u in de verkoop van wagens in het familiebedrijf R. B del centro, in de fastfoodsector, in de vishandel, in de verkoop en in de taxisector (CGVS R. 1, p. 7-9). Uit jullie verklaringen blijkt ook dat jullie een huis hebben dat op uw naam staat (CGVS R. 1, p. 20; CGVS R., p. 5). U zegt hierover dat het in uw bezit is, dat u het cadeau kreeg van uw vader en dat het ongeveer 60.000 à 70.000 dollar waard is (CGVS R. 1, p. 20). R. meent dat het huis op uw naam staat maar dat het van uw vader is (CGVS R., p. 5). Verder dient ook gewezen te worden op jullie netwerk dat jullie eventueel kan ondersteunen. Zo is de vader van R. actief als supervisor bij transcarabobo (CGVS R., p. 6). De schoonzus van R. is dentaal technicus (CGVS R., p. 7). Uw vader is advocaat, ingenieur en architect (CGVS R. 1, p. 14). Uw moeder is licentiaat in het onderwijs (CGVS R. 1, p. 14). Hoewel zowel u als uw vrouw een soms moeilijke relatie met uw vader aanhalen (CGVS R. 1, p. 10 ; CGVS R., p. 5, 6, 9), dient vastgesteld te worden dat hij u wel van een woning voorzag en dat hij jullie ook ondersteunde om het land te ontvluchten door jullie te helpen de paspoorten van de kinderen te regelen (CGVS R. 1, p. 19). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Uit dit alles blijkt dat jullie niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie jullie land van oorsprong hebben verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat jullie bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die jullie voorleggen slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw rijbewijs, jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten en jullie geboorteaktes bevestigen louter jullie verklaringen omtrent jullie identiteit, maar hebben verder geen betrekking op de door jullie beweerde problemen. Jullie huwelijksaktes ondersteunen louter jullie verklaringen dat jullie getrouwd zijn. Jullie vluchtinformatie en vliegtuigtickets ondersteunen jullie verklaringen over jullie reisweg maar hebben geen betrekking op de door jullie aangehaalde vrees. Het kaartje van jullie psycholoog dat jullie voorleggen toont dat jullie over een kaartje van een psycholoog beschikken, maar biedt geenszins duidelijkheid of jullie al dan niet in behandeling waren bij deze psycholoog, noch biedt het zicht op een duiding van de door jullie aangehaalde psychologische problemen. De medische verslagen van u en uw echtgenote en de medische kaarten van uw gezin in België, hebben evenmin betrekking op de door jullie aangehaalde problemen. De stapel foto's die u voorlegt ondersteunt dat u politiek actief was voor de partij ORA en dat u en uw broer in de VS waren.

Verder heeft deze stapel foto's geen betrekking op de door jullie beweerde problemen. Ook de bankverrichting zegt niets over de door u aangehaalde vluchtmotieven. De geboorteakte en documenten omtrent de geboorte van jullie dochter R. G. R. N. hebben geen betrekking op jullie problemen in Venezuela."

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; de rechten van de verdediging; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

Na een theoretische uiteenzetting over artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag, de motiveringsplicht, artikel 4, lid 5 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 47 van het EU Handvest van de grondrechten stellen verzoekers vooreerst met betrekking tot de toekenning van de vluchtelingenstatus dat zij *“vervolgingen vrezen in geval van terugkeer, omdat ze als rijk riskeren bestempeld te worden en daardoor het slachtoffer zullen worden van criminaliteit”*. Zij stellen dat het CGVS dit weigert te aanvaarden als vervolgingsgrond op basis van volgende motivering: *Het louter gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer als rijk zal bestempeld worden en daardoor het doelwit kan worden van criminelen, is niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 B van de Vreemdelingenwet te vallen of dit bereikt niet het minimum niveau van hardheid om onder de werkingssfeer van voornoemd artikel te vallen.”*

Verzoekers stellen dat zij afkomstig zijn uit de provincie Carabobo, stad Valencia en dat men in de COI Focus over de veiligheidssituatie in Venezuela van 4 april 2019 het volgende leest:

“Le dernier rapport annuel de l'OVV publié en décembre 2018 révèle un taux d'homicides de 81.4/100.000, ce qui place le Venezuela en tête des pays les plus violents d'Amérique latine. Ce taux est le double de celui qui était anticipé pour le Honduras et excède aussi celui qui était attendu pour le Salvador. L'OVV attribue ces violences à la criminalité et à la résistance à l'autorité (exécutions extrajudiciaires). L'observatoire ne précise pas de quelles violences il s'agit lorsqu'il en détaille la répartition géographique. Les cinq entités fédérales touchées par les plus hauts taux de violence en 2018 ont été Aragua (168/100.000), puis Miranda, (124/100.000), ensuite Bolívar (107/100.000) et le District Capitale (100/100.000) et enfin Sucre (97/100.000). Au-delà de ceux-ci, trois Etats se situent au-dessus de la moyenne nationale : Monagas (86/100.000), Guárico et Carabobo (ex aequo à 85/100.000). Le rapport fournit des détails par Etat et souligne un processus de déplacement de la violence vers les zones de l'intérieur du pays, comme les zones centre-occidentales. Le rapport conclut à une généralisation à tout le pays de la violence. Alors qu'auparavant, elle était concentrée dans les grandes villes, elle s'est à présent répandue dans des villes à taille petite et moyenne et frappe désormais aussi les populations rurales. En effet, un nouveau type de bandes de délinquants a émergé à la campagne et dans un contexte de crise économique, de manque d'argent liquide et de raréfaction de la nourriture, la production agro-alimentaire s'est convertie en un nouveau butin ».

Zij besluiten dit onderdeel door te stellen dat dit geweld duidelijk wordt gelinkt aan criminaliteit die voornamelijk de rijkere bevolking van Venezuela viseert en dus niet kan ingezien worden waarom de vrees van verzoekers niet ernstig zou zijn.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stellen verzoekers dat elementen afkomstig uit objectieve bronnen er op wijzen dat verzoekers in aanmerking moeten komen voor subsidiaire bescherming omwille van de veiligheid en socio-economische situatie in Venezuela.

Inzake de toekenning van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet citeren zij een passage uit de *"Guidance note on international protection considerations for Venezuelans, update 1"* van UNHCR van mei 2019:

"Given the deteriorating circumstances in Venezuela, UNHCR reiterates its call to States receiving Venezuelans to allow access to their territory and highlights the critical importance of ensuring access to asylum procedures or to group-based protection arrangements with adequate safeguards. (...) UNHCR considers that the majority of Venezuelan nationals, or stateless persons who were habitually resident in Venezuela, are in need of international protection under the criteria contained in the Cartagena Declaration on the basis of threats to their lives, security or freedom resulting from the events that are currently seriously disturbing public order in Venezuela."

Zij vervolgen hun betoog door te stellen dat de ernst van de algemene situatie duidelijk omschreven wordt in een recent rapport van de Britse overheid en stellen het volgende.

"In zijn rapport Human Rights and Democracy Report 2017 - Venezuela van 16 juli 2018 stelt de UK Foreign and Commonwealth Office (stuk 3) dat in eerste instantie er sprake is van ernstige voedseltekorten en van een volledig falende gezondheidszorg. Daarnaast wordt er ook gewag gemaakt van extreem hoge moordcijfers. "The human rights situation in Venezuela deteriorated markedly in 2017. A wide range of civil and political rights violations, against a backdrop of reduced access to food and healthcare, were issues of particular concern. The economic crisis, with hyper-inflation and continuing shortages of food and medicines, severely reduced the capacity of Venezuelans to meet their basic needs. According to Caritas International, the Global Acute Malnutrition Index, which measures the percentage of children under the age of five with acute to severe malnutrition, stood at 15.6% in November. Medical and pharmaceutical associations reported a sharp increase in cases of malaria, diphtheria, measles, and a lack of medication. Criminal violence remained a serious problem. One local NGO, Venezuelan Observatory of Violence, estimated more than 26,000 violent deaths in 2017. UNESCO figures suggest that nearly 50% of girls are not in primary education."

Zij verwijzen ook naar het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten dat het, in een zorgwekkend rapport van juni 2018, heeft over de *'instorting van de gezondheidszorg'*: *"Medical doctors, hospital directors, other health professionals, and human rights defenders interviewed by OHCHR all indicated that the country suffers from a dramatic health crisis and an outright collapse of the Venezuelan health care system, which have resulted in massive violations of the right to health. Indicators, such as the increase of maternal mortality by 60 per cent and infant mortality by 30 per cent from 2014 to 2016, the lack of access to adequate and regular treatment for more than 300,000 patients with chronic diseases, or the outbreak of malaria and diphtheria (diseases which had previously been eradicated), all point to a dramatic deterioration of the health care system. (...) Another factor that has contributed to the deterioration of the health care system was the high dependence of the Government on imports of medicines and health equipment and the further decrease of the already limited productive capacity at the national level. In 2014, due to inflation and the important debt acquired with health supplies companies, the Government's capacity to import medicines and health equipment was reduced by 60 per cent. As the Government's imports represented 95 per cent of the health supplies needed to run the public health care system, the reduction in import capacity prompted systematic shortages of medicines and medical equipment. Furthermore, over the last few years, around 50 per cent of medical doctors and 37 per cent of nurses emigrated to other countries of the region, mainly due to their low wages and the lack of conditions to provide adequate health services. The level of deterioration of public hospital facilities and the dire shortages of medicines and medical supplies point to what must be called a collapse of the health care system."* (bl. 39-40). De bewering dat de gezondheidszorg is ingestort, wordt in het rapport verder gestaafd met relevante statistieken en feiten: *"Medicine shortages were also widespread in pharmacies. From September 2017 to April 2018, a mechanism monitoring pharmacies' stocks in five of the main cities of the country reported an 84.23 per cent shortage of medicines essential to treat four of the most recurrent causes of morbidity in the country, i.e. diarrhea, respiratory tract infections, diabetes and high blood pressure. (...). Another sign of the serious deterioration of the health care system was the outbreak of diseases which had previously been eradicated or controlled, such as malaria and diphtheria."* (bl. 41).

Ook het gezaghebbende medisch-wetenschappelijke tijdschrift *The Lancet* spreekt van de instorting van de gezondheidszorg in Venezuela (m.n. in de titel van het artikel): *"The last official report from the Venezuelan Ministry of Health was published in 2016 (Boletín Epidemiológico) (...). This government report revealed a 65% increase in maternal mortality and a 30% increase in infant mortality, with 11 466*

infants dying during 2016. It also revealed that while Venezuela had been the first country in the world to eliminate malaria in populated areas, this and other diseases such as diphtheria, which had previously been controlled, had returned in several outbreaks. Health-care outcomes have continued to deteriorate rapidly. (..)".

Verder stellen verzoekers dat ook de COI Focus Venezuela hierover duidelijk is en op pagina 40 stelt dat *"Toutes les sources consultées dressent un état accablant du secteur des soins de santé. Codevida et Provea détaillent dans leur rapport de février 2018 de graves, massives et systématiques violations du droit à la santé, produisant, concomitamment avec d'autres violations des droits humains tels que le droit à l'alimentation, une situation d'urgence alimentaire complexe avec 'un niveau alarmant de décès' (p. 40) ».*

Zij stellen vervolgens dat sinds 2016 de situatie allicht enkel nog verslechterd is aangezien hyperinflatie, de afwezigheid van medicijnen en medische uitrusting en de vlucht van medisch personeel onmogelijk tot een verbetering van de gezondheidszorg hebben geleid en stellen dat de afwezigheid van overheidsdata in deze context evenmin bemoedigend kan worden genoemd. Verder wijzen zij met verwijzing naar het rapport van het OHCHR (stuk 7, p. 47) en de COI Focus (p. 34) op de ernstige voedseltekorten in Venezuela; en dat de scholingsgraad achteruit loopt (COI Focus, p. 40).

Met verwijzing naar een artikel in Knack stellen verzoekers dat ook in de pers gewag wordt gemaakt van een land dat ineens stort, met o.m. hyperinflatie, volledig falende gezondheidszorg en dit zonder vooruitzichten op beterschap. Zij argumenteren dat er niet enkel sprake is *"van 'ongelijkheden in voorzieningen' zoals vermeld in de bestreden beslissing maar over het falen van een Staat waar de meest fundamentele basisrechten (voedsel, medicatie, scholing, etc.) niet gewaarborgd zijn"* en verwijzen naar het standpunt van het UNHCR van maart 2018 dat er *"een er een bijzondere nood is aan internationale bescherming - ook al is het tijdelijk - voor grote aantallen gevluchte Venezolanen"*.

Zij besluiten dit onderdeel door te stellen dat *"[h]et loutere feit dat de hierboven geschetste problemen van 'socio-economische aard' zijn is niet afdoende om te beweren dat er geen sprake zou kunnen zijn van een reële risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Het economisch geweld in de vorm van de onbeschikbaarheid van elementaire levensmiddelen dwingt Venezolaanse in een mensonwaardige situatie. Uit bovenstaande informatie blijkt dat in het algemeen de bevolking van Venezuela slachtoffer is van de onveiligheids- en socio-economische situatie. Voor wat betreft de socio-economische situatie blijft niemand gespaard behalve een kleine groep geprivilegieerden die nauwe banden onderhouden met de overheid. Zelfs de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen vindt dat voor een zeer groot aantal Venezolanen de nood aan internationale bescherming aangetoond is"*.

Met betrekking tot subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn verzoekers van mening dat *"verwerende partij de voorwaarden van het artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet verkeerd heeft geïnterpreteerd. Zij stelt bovendien ook vast dat de bestreden beslissing geen analyse inhoudt van de intensiteit en willekeurigheid van het geweld."* Met verwijzing naar het arrest Aboubacar Diakité tegen de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 30 januari 2014 (C-285/12) en het arrest nr. 1 89.763 van 17 juli 2017 van de Raad stellen verzoekers dat er elementen bestaan die tonen dat het geweld in Venezuela gekenmerkt is door zijn intensiteit, willekeurigheid en de organisatie van de gewapende groepen en verwijzen daarvoor naar volgende bronnen: *"COI Focus VENEZUELA Situation Sécuritaire, 29 avril 2018 (Update)"* waarin vastgesteld wordt dat *"de veiligheidssituatie bijzonder complex en gewelddadig is, en zelfs extreem gewelddadig"*; IACHR Inter-American Commission on Human Rights, Situation of Human Rights in Venezuela, 31/12/2017, waarin wordt gesteld dat *"het geweld een impact heeft op het dagelijkse leven van de volledige bevolking (par. 26)"*; OFPRA (stuk 9) volgens dewelke *"verschillende bendes, paramilitaire groeperingen actief zijn en geweld uitoefenen ten aanzien van de bevolking. In veel gevallen zijn ze ofwel politiek gelinkt aan de overheid of worden ze getolereerd door de overheid"*; een Human Rights Watch rapport van 2017 (stuk 10) waaruit blijkt dat *"iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert"* en de UN News Services (stuk 11) die straffeloosheid rapporteert.

Zij besluiten dat deze *"elementen bevestigen dat Venezuela een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig kan gekwalificeerd zijn, met verschillende gewapende groeperingen die opereren met een zeker organisatie, zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan zijn staatsburgers. De eiser toont bijgevolg dat hij een serieus risico van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het*

geval van een binnenlands gewapend conflict. De subsidiaire bescherming moet bijgevolg toegekend worden."

Verzoekers vragen in hoofddorde, de beslissingen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de Commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en staatlozen van 17 mei 2019 te hervormen en hen het statuut van vluchteling toe te kennen; in ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te hervormen en het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen.

3.2. Stukken en nieuwe elementen

3.2.1. Verzoekers voegen aan het verzoekschrift volgende stukken toe:

1. Bestreden beslissing van CGVS voor de heer R.B.R.L.;
2. Bestreden beslissing van CGVS voor mevrouw G.B.R.I.;
3. BJB aanstelling;
4. UNHCR, Guidance note on international protection considerations for Venezuelans, update 1, May 2019.

Ter terechtzitting brengen zij ook door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis, met name bewijzen van de sociale media dat ze openlijk de oppositie steunen.

3.2.2. Verwerende partij legt op 11 februari 2020 een aanvullende nota dd. 10 februari 2020 neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de "COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire" van 4 april 2019", beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusvenezuela%20situationsecuritaire20190404.pdf> of op <https://www.cgvs.be/nl> en de "COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusvenezuela%20veiligheidssituatie%20addendum20190701.pdf> of op <https://www.cgvs.be/nl>.

3.3. Het juridische kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollège bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna 'Asielprocedure richtlijn'), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatie richtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak "*M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*" heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn.

Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”.

3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Volgens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

3.4.2. De kern van het vluchtrelaas van beide verzoekers kan, volgens hun verklaringen, als volgt worden samengevat. Eerste verzoeker is sinds hij 10 jaar oud werd actief voor de regeringsgezinde partij ORA, waarvan zijn vader de voorzitter is. Verzoekers vader werd gaandeweg de rechterhand van President Maduro. Eerste verzoeker is evenwel gekant tegen het regime van Maduro en had ook meerdere conflicten met zijn vader over het beleid van de regering Maduro en stopte toen hij 17 jaar werd met de activiteiten voor ORA, maar hernam zijn activiteiten als jeugd- en studentencoördinator op vraag van zijn vader en uit economische noodzaak. Na een diefstal op 26 oktober 2017 van de wagen van de schoonzus van eerste verzoeker, waarin ook de sleutels van het appartement van zijn broer lagen, werd in dit appartement ingebroken en werden naast materiële zaken ook een aantal documenten van ORA meegenomen. In december 2017 werden de dieven aangehouden maar in maart 2018 opnieuw vrijgelaten. In januari 2018 kwamen onbekende mannen naar de school van verzoekers oudste zoon en verklaarden dat zij de toestemming hadden om hem mee te nemen maar na een tussenkoms van een lerares namen zij hem niet mee. Eerste verzoekers broer, die ook lid is van de partij ORA werd aanvankelijk bedreigd maar daarna ook eerste verzoeker zelf. De bedreigingen waren zowel telefonisch als schriftelijk op de werkplaats van het bedrijf dat eerste verzoeker samen met zijn broer had in Venezuela. Na de presidentiële verkiezingen zette eerste verzoekers vader hem en zijn broer aan om Venezuela te verlaten. Eerste verzoeker ging met zijn broer, diens vrouw en hun kinderen op 1 juni 2018 naar de VS maar keerde op 9 juni terug naar Venezuela omdat tweede verzoekster geen volmacht had om met de kinderen te vertrekken uit Venezuela. Toen verzoekers al in België waren kreeg eerste verzoeker eind november 2018 berichten via Whatsapp waarin hij met de dood werd bedreigd. Sinds eind november is eerste verzoekers broer terug in Venezuela en sinds begin 2019 wordt verzoekers vader ook bedreigd door mensen van het regime van Maduro en wordt onder druk gezet om in de regering van Maduro te blijven. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar Venezuela voor de gevolgen van de economische situatie en de criminaliteit in Venezuela en vrezen dat eerste verzoeker zal vermoord worden door de maffia die gelieerd is met de politiek en die eerste verzoekers broer bestolen heeft. Zij vrezen ook voor hun kinderen omdat zij slechte herinneringen hebben aan Venezuela omdat er voortdurend familiale spanningen waren tussen tweede verzoekster en de vader van eerste verzoeker.

3.4.3. De Raad stelt vooreerst vast dat tweede verzoeksters vluchtrelaas volledig gebaseerd is op de vluchtmotieven van eerste verzoeker en dat de beslissing genomen met betrekking tot tweede verzoekster de motieven in de beslissing met betrekking tot haar echtgenoot herneemt. Grondige analyse van het administratief dossier wijst uit dat tweede verzoekster zich inderdaad op dezelfde feiten beroept als haar echtgenoot en geen wezenlijk andere elementen aanbrengt ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt ook dat aan tweede verzoekster steunmaatregelen werden verleend tijdens het persoonlijk gehoor op

basis van de psychologische problemen waarvoor zij verklaarde behandeld te worden en op basis van haar zwangerschap. Tweede verzoekster werd gevraagd of zij in staat was om het interview bij het CGVS af te leggen waarop zij positief antwoordde (gehoorverslag CGVS G.B.R.I, p. 2) en uit de gehoorverslagen CGVS blijkt dat tijdens het persoonlijk onderhoud een aantal pauzes werden ingelast. De Raad stelt vast dat verzoekers de steunmaatregelen genomen ten aanzien van tweede verzoekster niet betwisten, noch het feit dat zij in staat was om het interview af te leggen en stelt vast dat de vereiste procedurele waarborgen werden gerespecteerd en dat verzoekster in staat was om te voldoen aan haar samenwerkingsplicht.

3.4.4. De motieven in de bestreden beslissingen op basis waarvan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd kunnen samengevat worden als volgt: ten eerste worden de bedreigingen voorafgaand aan hun vertrek niet geloofwaardig geacht omdat zij tegenstrijdige verklaringen afleggen over: (i) de personen die achter de diefstal zaten in het appartement van eerste verzoekers broer en geen document voorleggen ter ondersteuning van hun verklaring dat eerste verzoekers broer klacht neerlegde over de autodiefstal, (ii) de problemen die eerste verzoekers broer ondervond onmiddellijk voor het vertrek naar de VS, (iii) de bedreigingen die in de werkplaats van beide broers toekwamen, (iv) de dreigtelefoons die eerste verzoeker zou gekregen hebben, (v) de pogingen van de delinquenten om hun oudste zoon mee te nemen van op school. Ook het feit dat tweede verzoekster geconfronteerd met de tegenstrijdigheden verklaart dat dit misschien te wijten kan zijn aan het feit dat haar echtgenoot haar niet alles vertelde om haar niet ongerust te maken en het feit dat eerste verzoekers broer terug in Venezuela woont met zijn gezin en er de autohandel voortzet in Caracas, leiden er toe dat volgens de bestreden beslissingen verzoekers er niet in geslaagd zijn om de door hen beweerde bedreigingen voorafgaand aan hun vertrek aannemelijk te maken.

Ten tweede worden eerste verzoekers verklaring dat zijn vader ook bedreigingen heeft gekregen na hun vertrek van de delinquenten die de auto van zijn broer hebben gestolen ongeloofwaardig geacht omdat geen geloof kan worden gehecht aan hun problemen met de delinquenten. Ook eerste verzoekers vrees voor de mensen van het regime van Maduro die zijn vader bedreigden worden niet geloofwaardig geacht nu hij verklaarde dat zijn vader steeds meer de rechterhand van Maduro is geworden, het niet aannemelijk is dat het regime gelijkgezinden zou onder druk zetten en dat eerste verzoeker zelf tot twee weken voor zijn vertrek uit Venezuela actief is geweest voor de regeringsgezinde partij ORA. Verder worden ook eerste verzoekers verklaringen over de bedreigingen aan het adres van zijn vader niet geloofwaardig geacht omdat hij incoherente verklaringen aflegt over de personen die zijn vader zouden bedreigen en hij er niet van op de hoogte is of zijn vader na 25 februari 2019 nog bedreigingen kreeg en zich ook niet op de hoogte heeft gesteld van de laatste stand van zaken hieromtrent bij zijn broer met wie hij nog contact heeft. Ten derde wordt verzoekers bewering dat zijn kinderen het slachtoffer kunnen worden van orgaanhandel te algemeen geacht, want niet geconcretiseerd en tweede verzoeksters vrees dat haar kinderen slechte herinneringen hebben aan Venezuela omwille van de discussies tussen haar en haar schoonvader louter familiale problemen zijn die geen verband houden met één van de vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie. Ten vierde wordt niet aangenomen dat tweede verzoeker omwille van de politieke boodschappen tegen de regering die zij postte op haar Facebook pagina maar waarmee ze stopte in 2013, in het vizier van de autoriteiten gelopen zou zijn. Tenslotte wordt het loutere gegeven dat men als rijk zal bestempeld worden en daardoor het doelwit kan worden van criminelen niet voldoende ernstig geacht om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen.

3.4.5. Na grondige analyse van het administratief dossier, in het bijzonder de gehoorverslagen van het persoonlijk onderhoud van beide verzoekers, de bestreden beslissingen en het verzoekschrift oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers er niet in slagen de bedreigingen voor hun vertrek aannemelijk te maken. Vooreerst stellen de bestreden beslissingen het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat noch u, noch uw echtgenote er in geslaagd zijn om jullie vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zowel u als uw echtgenote gaven doorheen jullie verklaringen aan dat jullie leden van de maffia vrezen die uw broer bestolen hebben en dat jullie door hen bedreigd werden. U stelt te vrezen dat u bij terugkeer naar Venezuela vermoord zult worden door heb (CGVS R. 1, p. 19). U vreest hetzelfde voor uw kinderen en uw familie (CGVS R. 1, p. 28). Ook uw echtgenote geeft aan dat ze vreest dat u vermoord zult worden (CGVS R., d.d. 16/11/2018, p. 10). Ze stelt dat ze de diefstal van de auto van uw schoonzus en het leegroven van zijn appartement en de bedreigingen wijt aan een maffia die bestuurd wordt door de regering (CGVS R., p. 9, 13). Gezien jullie verklaringen dermate doorspekt zijn met

tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden, werd echter vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan deze door jullie beweerde vervolgingsfeiten.

Een eerste element dat de geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen onderuit haalt is dat u aangeeft dat uw achterneef J. M. de baas was van de dieven die de wagen van uw schoonzus beroofden (CGVS R. 1, p. 23) terwijl uw vrouw aangeeft dat ze niet op de hoogte is van de identiteit van de dieven (CGSV R., p. 12, 21). Ze zegt zelfs dat ook u daarvan niet op de hoogte bent. U stelt nochtans zelf expliciet dat J. M. de opdrachtgever was, dat hij aangehouden was en dat u dit wist sinds februari 2018, anderhalve maand na hun aanhouding (CGVS R. 1, p. 23, 25). U antwoordt bevestigend op de vraag of uw vrouw hiervan op de hoogte is (CGVS R. 1, p. 23). Wanneer uw vrouw ermee geconfronteerd wordt dat u vertelde dat een van de dieven een familielid van u was, geeft ze aan dat ze dit niet wist (CGVS R., p. 21). Dat jullie niet over dezelfde informatie beschikken over de identiteit van jullie belagers is des te opmerkelijker in het licht van uw verklaringen dat u vreest vermoord te worden door dezelfde dieven die uw broer bestolen hebben en die jullie daarna bedreigden (CGVS R. 1, p. 20). Dat u zegt dat uw vrouw op de hoogte was over de rol van J. M. maar dat dit niet zo blijkt te zijn, doet ten eerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie problemen. Indien waargebeurd kan verwacht worden dat jullie de informatie over jullie belagers met elkaar zouden delen en dat jullie goed op de hoogte zouden zijn over de kennis die de andere heeft inzake de identiteit van de belagers.

Verder kan ook opgemerkt worden dat het opmerkelijk is dat jullie geen enkel document voorleggen ter ondersteuning van jullie verklaringen dat er een klacht werd ingediend door R. naar aanleiding van de diefstal van de auto (CGVS R., p. 12).

Vervolgens werd er ook een tegenstrijdigheid opgemerkt inzake de problemen die uw broer ondervond. Uw vrouw vertelt over een laatste bedreiging die naar haar mening het meest ernstig was (CGVS R., p. 15). Ze geeft aan dat R. achtervolgd werd met de wagen en dat ze probeerden om hem in te sluiten waarna het voor jullie allen duidelijk was dat jullie dringend het land dienden te verlaten (CGVS R., p. 15). Ze stelt dat dit gebeurde enkele dagen voordat hij naar de VS vertrok (CGVS R., p. 17, 18). Aan u gevraagd of R. nog problemen had in de weken voordat hij naar de VS vertrok, stelt u dat dat niet het geval was (CGVS R. 1, p. 28). Gepeild of R. ooit iets meemaakte in de auto, zegt u dat dat niet zo was (CGVS R. 1, p. 28). Dat u niet op de hoogte zou zijn van een gebeurtenis die uw vrouw omschrijft als de meest ernstige bedreiging, doet de wenkbrauwen fronsen. Verder dient ook opgemerkt te worden dat het opmerkelijk is dat uw vrouw deze gebeurtenis niet beter kan beschrijven. Eens te meer in het licht van haar verklaringen dat ze meent dat deze bedreiging de meest ernstige was en dat ze hieromtrent zelfs zegt dat jullie op dat moment inzagen dat jullie dringend het land moesten verlaten (CGSV R., p. 15). Gevraagd om te vertellen over deze bedreiging, zegt ze dat ze enkel weet dat ze R. hebben ingesloten en stelt ze verder niets te weten (CGVS R., p. 17). Uiteindelijk geeft ze aan dat het gebeurde enkele dagen voordat hij naar de VS vertrok en dat het in Trigal gebeurde (CGVS R., p. 17, 18). Aangemoedigd om nog meer te vertellen over deze gebeurtenis, zegt ze uiteindelijk dat dat alles is wat ze weet (CGVS R., p. 18).

Verder dient ook aangestipt te worden dat jullie verklaringen over de bedreigingen die in de werkplaats toekwamen wel zeer verschillend zijn. U geeft aan dat er verschillende brieven op uw werkplaats toekwamen (CGVS R. 1, p. 27). U stelt dat het ging om zo'n vier à vijf brieven per dag en ongeveer vijftientig per week en dat uw neef A. M. al die brieven ontvangen heeft (CGVS R. 1, p. 27). Gevraagd of ooit iemand anders dan A. zo'n brief in ontvangst nam, zegt u dat dit niet het geval was (CGVS R. 1, p. 27). U zegt dat u de eerste dreigbrief kreeg toen de dieven aangehouden werden en de laatste een maand voordat jullie naar België kwamen (CGVS R. 1, p. 27, 28). Gevraagd of uw echtgenote op de hoogte was over al deze dreigbrieven in de werkplaats, bevestigt u dit (CGVS R. 1, p. 28). De verklaringen van uw echtgenote rijmen echter volstrekt niet met uw eigen verklaringen. In tegenstelling tot uw eigen verklaringen dat er een vijftientigtal bedreigingen per week toekwamen in de werkplaats, maakt uw vrouw slechts gewag van één schriftelijke bedreiging in de werkplaats (CGVS R., p. 14, 15). Gevraagd of er vaker schriftelijke bedreigingen toekwamen in de werkplaats, zegt ze dat dat niet het geval was voor zover ze weet (CGVS R., p. 21).

In tegenstelling tot u, die verklaarde dat A. M. alle bedreigingen in ontvangst nam in de werkplaats, zegt uw vrouw dat uw neef P. R. deze bedreiging in ontvangst nam (CGVS R., p. 16). Dat jullie dermate tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent een nochtans belangrijk element in jullie relaas, ondergraaft ten eerste de geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen. Overigens kan ook aangestipt worden dat het opmerkelijk is dat indien het waar was dat iemand zoveel dreigbrieven naar de werkplaats bracht, het straf is dat u niet meer informatie over deze persoon kan geven. U geeft immers aan dat er iemand was die de brieven naar de werkplaats bracht en die er afgaf (CGVS R. 1, p. 27), maar gepeild

naar wat u weet over deze persoon zegt u dat u het niet weet omdat u hem alleen van ver zag (CGVS R. 1, p. 27). Indien er werkelijk iemand dagelijks naar uw werkplaats kwam om dreigbrieven aan uw adres te brengen, kan nochtans verwacht worden dat u meer informatie zou kunnen geven over deze persoon. Met oog op uw eigen bescherming zou u immers gebaat zijn om meer over deze persoon te weten. Daarnaast kan ook opgemerkt worden dat het van uw belager een opmerkelijke keuze zou zijn om zich zo in de openbaarheid te begeven, vier à vijf keer per dag en ongeveer vijfentwintig keer per week. Het is uiterst frappant en dus allerm minst geloofwaardig dat de boodschapper zoveel risico zou nemen. Ook kan het nut zoveel brieven per dag en per week te versturen niet begrepen worden. Dat uw belager u zo vaak en zo veel zou waarschuwen te doden is gewoonweg niet geloofwaardig.

Ook jullie tegenstrijdige verklaringen omtrent de dreigtelefoons die u gekregen zou hebben ontsieren de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. U stelt dat u dreigtelefoontjes kreeg en raamt het aantal op wel meer dan honderd (CGSV R., p. 28). U meent dat u hierover sprak met uw vrouw (CGVS R. 1, p. 28). Aan uw vrouw gevraagd of u ook telefonische bedreigingen kreeg, zegt ze dat dit niet zo was, maar dat uw broer R. er wel kreeg (CGVS R., p. 21). Jullie tegenstrijdige verklaringen omtrent de dreigtelefoons die u al dan niet kreeg ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas ten zeerste.

Ook aangaande wat er jullie zoon J. overkwam zijn jullie verklaringen dermate tegenstrijdig dat ook dit de geloofwaardigheid van dit incident en meer algemeen jullie beweerde problemen ten zeerste ten gronde richt. Uw vrouw stelt dat ze geprobeerd hebben om J. mee te nemen van op school (CGSV R., p. 15, 17). Ze zegt dat de lerares haar belde met de boodschap dat er een man geweest was die haar zei dat hij J. moest meenemen (CGSV R., p. 17). Hierop ging uw vrouw J. halen op school en heeft ze hem niet meer naar school gebracht (CGSV R., p. 17). Gevraagd naar de datum waarop dit gebeurde, meent ze dat het gebeurde een week nadat u en uw broer in de werkplaats bedreigd werden (CGSV R., p. 17). Deze bedreiging in de werkplaats situeerde ze eerder nog rond 16 à 17 mei 2018 (CGVS R., p. 16). Aan uw vrouw de vraag voorgelegd hoe vaak het gebeurde dat ze J. probeerden mee te nemen van school, zegt ze dat dit één keer gebeurde en dat hij daarna niet meer naar school gegaan is (CGVS R., p. 21). Bij u gepeild naar deze kwestie en gevraagd of er ooit problemen waren op school, zegt u dat er vier incidenten waren (CGSV R., p. 26). U haalt aan dat er iemand naar de school van J. kwam en naar hem vroeg en hem wilde meepakken (CGVS R. 1, p. 26). U meent dat de lerares bij deze vier gelegenheden telkens naar u belde en u dit vertelde (CGVS R. 1, p. 26). Gevraagd naar wanneer deze voorvallen zich voordeden, meent u dat deze zich allen in januari voordeden (CGVS R. 1, p. 26). U zegt dat hij in februari de lessen miste en in maart wel les volgde en dat jullie hem daarna definitief weghaalden (CGVS R. 1, p. 26). Gepeild naar de reden dat jullie hem nog naar school lieten gaan in het licht van deze gebeurtenissen, zegt u dat u tijdens de drie weken dat hij school liep tegenover de school wachtte met een andere wagen (CGVS R. 1, p. 26, 27). U haalt aan dat u samen met hem en uw echtgenote naar school ging en dat uw echtgenote dan met een andere neef terug naar huis ging. Wederom zijn de tegenstrijdigheden in jullie verklaringen veelvuldig en ernstig.

Wanneer uw echtgenote geconfronteerd wordt met jullie tegenstrijdige verklaringen inzake jullie asielmotieven, poogt ze deze te weerleggen door opnieuw een incoherente verklaring af te leggen. Zo zegt ze dat de verschillen misschien wel te wijten zijn aan het feit dat ze niet van alles op de hoogte is (CGVS R., p. 21, 22), terwijl u net telkens aangaf dat uw vrouw wel degelijk steeds op de hoogte was van alle gebeurtenissen (CGVS R. 1, p. 23, 28). Ze geeft ook aan dat u misschien recent nog informatie gekregen hebt en dat u haar misschien niet ongerust wilde maken omdat ze zwanger is (CGSV R., p. 22). Dit kan echter niet afdoende verklaring bieden voor de ernstige en veelvuldige verklaringen die vastgesteld werden. Dat uw vrouw momenteel zwanger is, vergoelijkt dan ook niet dat jullie geen informatie met elkaar zouden delen omtrent sleutelementen van jullie asielrelaas, toen jullie beiden nog in Venezuela waren.

Ook uw verklaring dat uw broer R. terug in Venezuela woont na zijn vlucht naar de Verenigde Staten met zijn gezin en er in Caracas activiteiten van autohandel doet, ondergraaft de door u beweerde bedreigingen jegens u en uw broer (CGVS R. 2, p. 7).

Ook al geeft u aan dat hij er ondergedoken woont en dat u hem berispt heeft omwille van het gevaar waarin hij zijn gezin brengt, dan nog dient vastgesteld te worden dat dit een merkwaardige keuze zou zijn indien de door u beschreven problemen waargebeurd waren.

Uit het voorgaande dient besloten te worden dat jullie er niet in geslaagd zijn om de door jullie beweerde bedreigingen voorafgaand aan jullie vertrek aannemelijk te maken.

Vervolgens haalt u aan dat uw vader eveneens bedreigingen heeft gekregen na uw vertrek, zowel van de delinquenten die de auto van uw broer gestolen hebben als van enkele personen van het regime van Maduro die uw vader bedreigden zijn zonen te doden indien hij zou stoppen met zijn activiteiten (CGVS R. 2, p. 5, 19). Hoewel u enerzijds verduidelijkt dat het om twee verschillende groeperingen gaat, ziet u ook een samenhang tussen de bedreigingen van deze twee groepen omdat de delinquenten een akkoord hebben gesloten met regimeleden van Maduro (CGVS R. 2, p. 4, 5). Aangezien er voorafgaand geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de delinquenten, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de bedreigingen van dezelfde delinquenten aan het adres van uw vader, na uw vertrek. Bovendien zijn uw verklaringen over zowel de bedreigingen van de delinquenten als van de regimeleden van Maduro na uw vertrek doordrongen van ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden.

Aangaande uw vrees voor de mensen van het regime van Maduro die uw vader bedreigden, dient opgemerkt te worden dat deze in hun geheel weinig geloofwaardig overkomen. U haalt aan dat uw vader steeds meer de rechterhand van Maduro is (CGVS R. 2, p. 3-4). Waarom zijn partijgenoten dan de tijd en energie zouden steken om uw vader persoonlijk te contacteren met de bedreiging dat als hij uit de regering zou stappen, ze dan zijn zonen en zijn broers zouden doden, mag een raadsel heten (CGVS R. 2, p. 4). Uw vader stond heel erg dicht bij Maduro, en had ook geen enkele intentie zijn werkzaamheden voor de president stop te zetten (CGVS R. 2, p. 4). Het lijkt dan ook helemaal niet aannemelijk dat zijn partijgenoten zich zouden gaan bezig houden met het onder druk zetten van een gelijkgezinde. Ook bent u er ook niet in geslaagd de door u beweerde bedreigingen geloofwaardig te maken. Gevraagd naar concrete aanwijzingen dat het regime van Maduro u zou willen doden, zegt u dat ze slecht zijn (CGVS R. 2, p. 18). Erop gewezen dat u zo specifiek en concreet mogelijk dient te zijn, zegt u weinig verhelderend dat de machthebbers verkeerdelijk laten uitschijnen dat alles in orde is in Venezuela en er geen criminaliteit is (CGVS R. 2, p. 18). Wederom verzocht om een concreet antwoord op de vraag te geven, haalt u aan dat Maduro al veel mensen gedood heeft en dat hij in staat zou zijn om de zoon van de voorzitter van ORA te doden (CGVS R. 2, p. 18). U voegt er aan toe dat heel het regime van Maduro weet dat u tegen hem bent (CGVS R. 2, p. 18). U verduidelijkt dat u, toen u 18 jaar was – ongeveer vijf jaar voor uw vertrek– eens gezegd heeft tegen de burgemeesters en de gouverneurs dat het u niet beviel wat ze deden en dat ze de grootste delinquenten zijn (CGVS R. 2, p. 18). Daarna heeft u geen dergelijke zaken meer gezegd of gedaan, benadrukt u (CGVS R. 2, p. 18). Bovendien bent u vanaf jeugdige leeftijd reeds zeer actief voor de regeringsgezinde partij ORA (CGVS R. 1, p. 10-11). Gezien uw uitlatingen tegen het regime al van zo lang geleden zijn en u sindsdien tot twee weken voor uw vertrek activiteiten gehad heeft voor de partij ORA, kan er dan ook geenszins gevolgd worden dat u naar aanleiding van die eenmalige uitspraken vijf jaar voor uw vertrek problemen zou hebben met de autoriteiten. Gevraagd of u verder nog aanwijzingen heeft dat Maduro zou weten dat u tegen hem bent, stelt u dat dit niet zo is (CGVS R. 2, p. 18). Ook heeft u verder geen aanwijzingen dat het regime van Maduro u zou willen doden (CGVS R. 2, p. 18). In de kantlijn dient te worden opgemerkt dat u zelf benadrukt geen problemen te hebben gekend naar aanleiding van uw politieke activiteiten voor ORA (CGVS R. 2, p. 7).

Voorts slaagt u er ook niet in de concrete bedreigingen aan het adres van uw vader geloofwaardig te maken. Hoewel u er in eerste instantie niet in slaagde de namen te noemen van de personen van de regering van Maduro die uw vader bedreigd zouden hebben (CGVS R. 2, p. 4), haalt u in tweede instantie drie namen aan, met name C. G., A. M. en J. A. G. (CGVS R. 2, p. 12). Gepeild of er naast deze drie personen nog personen van het regime van Maduro waren die uw vader bedreigden, zegt u dat het er zoveel zijn en dat u zich slechts deze drie herinnert (CGVS R. 2, p. 12). Indien uw vader werkelijk bedreigingen aan uw adres zou ontvangen van personen van het regime van Maduro, is het opmerkelijk dat u zich niet alle personen herinnert van wie hij deze bedreigingen kreeg. Vervolgens is het bijzonder frappant dat u over de bedreigingen geuit door de enige drie personen die u zich herinnert incoherente verklaringen aflegt. Over A. M. zegt u in eerste instantie dat hij 200 bolivares soberanos per week vroeg aan uw vader, verder niets (CGVS R. 2, p. 13). Even later gaf u aan dat A. M. voor zover u het weet geen geld vroeg aan uw vader (CGVS R. 2, p. 19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, geeft u aan dat u fout was en dat A. M. inderdaad geld vroeg (CGVS R. 2, p. 19). Dat u bij uw eerste verklaring blijft, weerlegt geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Ook aangaande uw verklaringen over C. G. werd een tegenstrijdigheid vastgesteld. In eerste instantie zei u dat u niet wist of C. G. iets van uw vader wilde (CGVS R. 2, p. 13). U gaf aan dat uw vader het u niet vertelde. Enige tijd later zei u dat C. G. geld vroeg aan uw vader en stelde u dat hij 200 bolivares soberanos vroeg (CGVS R. 2, p. 19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zegt u dat u het zich in eerste instantie niet herinnerde, maar later wel (CGVS R. 2, p. 19). Merkwaardig genoeg weet u nadien niet meer hoeveel geld C.G. nu net vroeg aan uw vader (CGVS R. 2, p. 19). Wanneer u er dan op wordt gewezen dat u net nog aangaf dat hij 200 bolivares soberanos vroeg, stelt u dat dat Medina was (CGVS

R. 2, p. 20). Dit is allemaal weinig consequent en ondergraaft de door u beweerde bedreigingen. Ook weinig coherent is dat u in zoals eerder gemeld in eerste instantie aangaf dat uw vader bedreigd werd met de dood om zijn rug niet weg te keren van het regime, maar in tweede instantie enkel aanhaalt dat zijn belagers geld vroegen wanneer er concreet op iedere bedreiging wordt ingegaan.

Verder is het ook hoogst opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent of uw vader deze bedreigingen aan Maduro gemeld heeft. In het licht van uw verklaringen dat uw vader zowat de rechterhand van Maduro geworden is (CGVS R. 2, p. 3), zou dit immers een logische stap zijn. U geeft aan dat u dit niet weet en dat u het hem niet vroeg omdat u geen contact meer had met uw vader (CGVS R. 2, p. 13). Gevraagd om welke reden u het niet aan uw vader vroeg toen u te weten kwam dat hij bedreigd werd, zegt u dat u het niet wilde vragen omdat u voelde dat uw vader van streek was (CGVS R. 2, p. 14). Daarnaast geeft u ook aan dat u niet weet of uw vader sinds 25 februari 2019 nog bedreigingen gekregen heeft (CGVS R. 2, p. 5). U stelt dat u op 25 februari 2019 van uw vader te weten kwam dat hij deze bedreigingen kreeg maar dat u niet weet of hij daarna nog bedreigingen kreeg omdat u al het contact met uw vader verbroken heeft (CGVS R. 2, p. 4, 5). Gepeild of u na 25 februari 2019 nog iets vernomen heeft over de bedreigingen, zegt u van niet (CGVS R. 2, p. 14). U stelt dat uw moeder u niets vertelde en uw broer evenmin (CGVS R. 2, p. 14). U zegt dat u aan uw moeder vroeg naar de stand van zaken van de bedreigingen, maar dat ze u zei dat ze er niets van weet en dat uw vader het allemaal weet (CGVS R. 2, p. 14). Het is eigenaardig dat uw moeder niet op de hoogte zou zijn van bedreigingen die nochtans haar twee zonen betreffen. Gepeild of u zich bij uw broer R. informeerde over de bedreigingen, zegt u van niet (CGVS R. 2, p. 14). Nochtans gaf u aan dat u enkele weken voor uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond nog met hem in contact stond (CGVS R. 2, p. 14). Gevraagd om welke reden u hier niet naar vroeg, haalt u aan dat hij met zijn eigen dingen bezig is, dat er een uurverschil is en dat u het altijd vergeet te vragen (CGVS R. 2, p. 14). Indien u werkelijk bedreigd zou worden, kan verwacht worden dat u zich informeert over de stand van zaken van deze bedreigingen. Dat u dan ook geen informatie kan geven over een stand van zaken en u daar ook geen interesse in toont aangezien u het zelf niet heeft gevraagd, relativeert op ernstige wijze de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verzoek. Van een verzoeker die verklaart te vrezen voor vervolging mag immers verwacht worden dat hij zich regelmatig informeert naar de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst.

Ook over de bedreigingen van de delinquenten aan het adres van uw vader bent u incoherent. In de eerste plaats gaf u aan dat de delinquenten die de auto van uw broer gestolen hadden geld aan uw vader vroegen (CGVS R. 2, p. 4, 5). Meer bepaald zegt u dat ze 900 bolivares soberanos aan hem vroegen (CGVS R. 2, p. 6), nadat u vertelde dat de delinquenten uw vader om geld hadden gevraagd. Wanneer dan even later aan u de vraag gesteld wordt hoeveel geld de delinquenten die de auto van uw broer gestolen hadden aan uw vader vroegen, zegt u dat u het bedrag niet weet (CGVS R. 2, p. 15). Met deze incoherentie geconfronteerd, geeft u aan dat het de politici waren die geld vroegen en dat de delinquenten die de auto van uw broer gestolen hadden enkel bedreigingen uitten (CGVS R. 2, p. 19). Door nog een derde versie van de feiten te schetsen, weerlegt u geenszins voornoemde tegenstrijdigheid. Bovendien vroegen de politici zoals eerder beschreven evenmin 900 bolivares soberanos.

U bent er aldus niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw vader en als gevolg daarvan ook zijn zonen, bedreigd werden door aanhangers van het regime alsook dat uw vader bedreigd werd door de delinquenten die u en uw broer zouden hebben bedreigd." Betreffende uw verklaring dat u vreest dat uw kinderen slachtoffer zullen worden van orgaanhandel, dient opgemerkt te worden dat u dit geenszins geconcretiseerd heeft. Meermaals gepeild naar de reden waarom u denkt dat dit specifiek bij uw kinderen zou gebeuren stelt u dat in Venezuela niemand nog rekening houdt met een ander en dat kinderen onschuldig zijn en geen kwaad in zich hebben (CGVS R. 2, p. 8). Een dergelijke verwijzing van algemene aard is echter op zich niet voldoende om aan te tonen dat u, en in dit specifiek geval uw kinderen, nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers de vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke.

Aangaande de vrees van uw echtgenote R. dat haar kinderen slechte herinneringen hebben aan Venezuela en dan voornamelijk dat uw oudste zoon die de discussies met zijn grootvader zou hebben meegemaakt en ook de bedreigingen bewust zou hebben meegemaakt (CGVS R., p. 10), dient vooreerst aangestipt te worden dat uit het voorgaande blijkt dat de beweerde bedreigingen niet aannemelijk waren. Aangaande de discussies die er waren geweest met zijn grootvader (CGVS R., p. 10), dient opgemerkt te worden dat deze problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep) en dat er evenmin subsidiaire bescherming uit ontleend kan

worden. Uit haar verklaringen blijkt immers dat deze problemen van louter familiale aard zijn. Het betreft immers discussies die er waren in het verleden tussen uw vrouw en uw vader omtrent het al dan niet in huis opnemen van uw schoonmoeder (CGVS R., p. 5). Aangaande de confrontaties die u had met uw vader betreffende of u al dan niet zou werken voor ORA, kan gewezen worden op de vaststelling dat u uiteindelijk zelf de keuze maakte om voor ORA te werken omwille van financiële overwegingen (CGVS R. 1, p. 10).

Er dient ook nog op gewezen te worden dat uw vrouw aanhaalt dat ze politieke boodschappen tegen de regering postte op haar Facebookpagina (CGVS R., p. 5, 18-19). Ze stelt dat ze hiermee stopte naar aanleiding van een bedreiging in 2013. De regering dreigde er namelijk mee een meisje uit de dansschool me te nemen als uw echtgenote niet zou deelnemen aan een regeringsgezinde vergadering (CGVS R., p. 18). Omdat er in die periode veel studentes verdwenen en dood werden teruggevonden, besliste uw echtgenote daarop te stoppen met de dansschool, in 2013 (CGVS R., p. 18-19). Ze geeft aan dat ze verder niet politiek actief was (CGVS R., p. 7). Gezien uw vrouw reeds sinds 2013, vijf jaar voor jullie vertrek, stopte met politieke boodschappen te posten, er verder geen problemen meer omtrent aanhaalt en daarnaast niet politiek actief was, kan evenmin aangenomen worden dat zij omwille van zeer beperkte activiteiten in het vizier van de autoriteiten gelopen zou zijn. Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. In casu is het niet aannemelijk dat R. gevisieerd zou worden omwille van haar beperkte activiteiten die van 2013 dateren".

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift deze motieven in de bestreden beslissingen en de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers' verklaringen niet betwist. Na grondige analyse in het bijzonder van de gehoorverslagen van het persoonlijk onderhoud van beide verzoekers bij het CGVS stelt de Raad vast dat deze motieven in de bestreden beslissingen pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier en neemt deze motieven over.

Voorts zijn de ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota neergelegde prints van berichten op sociale media die volgens haar verklaringen door tweede verzoekster werden gepost en bewijzen dat verzoekers de oppositie steunden, niet van aard om bovenstaande beoordeling door de Raad om te buigen, nu zij dateren uit 2012, 2013 en 2014 en deze berichten (op twee na) reeds bij het CGVS werden neergelegd, uiterst kort en in het Spaans zijn opgesteld en dus op zich geen politiek profiel in hoofde van verzoekster aantonen op basis waarvan zij in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zouden staan in geval van terugkeer naar Venezuela. Bovendien stelt de Raad met de commissaris-generaal vast dat tweede verzoekster zelf verklaarde dat zij niet politiek actief was in Venezuela (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 7).

In dit verband wijst de Raad er ook op dat uit de informatie in het administratief dossier en in de aanvullende nota van het CGVS blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gegaan in hun repressie van opposanten en dat hierbij hoofdzakelijk personen gevisieerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. "Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight" van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te

mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). “Amnesty International” stelt dat er in januari 2019 “targeted executions” plaatsvonden “based on the profile of the victims”, zijnde “young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media” (“Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela” van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in “COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019). Verder stelt de Raad vast dat eerste verzoeker sinds hij tien jaar oud was en tot twee weken voor zijn vertrek uit Venezuela actief was voor de regeringsgezinde partij ORA (gehoorverslag CGVS 1 eerste verzoeker, p. 9-10) en uit zijn loutere verklaring dat hij er niet graag voor werkte omdat deze partij het Maduro regime steunde (gehoorverslag 1 CGVS eerste verzoeker, p. 13) en dat hij toen hij 18 jaar was tegen de gouverneurs en burgemeesters gezegd zou hebben dat hij het niet eens is met de politiek van Maduro geen profiel als politiek opposant kan puren, nu deze beweringen niet verder gestaafd worden en hij niet aantoonde dat hij hiervoor door het regime gezocht zou worden, aangezien hij daarna nog verschillende jaren voor ORA actief bleef. De Raad kan, op basis van deze informatie, de stelling van de commissaris-generaal bijtreden dat het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela niet volstaat om erkend te worden als vluchteling. De Raad stelt vast dat verzoekers geen informatie aanbrengen die dit op overtuigende wijze weerleggen.

Voor zover verzoekers argumenteren dat hen de vluchtelingenstatus moet worden toegekend omdat zij vreezen vervolgd te worden in geval van terugkeer omdat ze als rijk riskeren bestempeld te worden en daardoor het slachtoffer zullen worden van criminaliteit, verwijzen zij naar het feit dat zij afkomstig zijn uit Valencia in de provincie Carabobo, dat volgens een jaarrapport van OVV gepubliceerd in december 2018 en vermeld in de “COI Focus Vénézuéla Situation sécuritaire” van 4 april 2019 (p. 18) een provincie is dat gekenmerkt wordt door een bovengemiddeld geweldsniveau. Voor zover verzoekers stellen dat dit geweld “duidelijk wordt gelinkt aan criminaliteit dat voornamelijk de rijkere bevolking van Venezuela viseert”, blijkt dit niet uit de door verzoekers geciteerde paragraaf in de COI Focus dat vooral wijst op het feit dat het geweld nu ook de rurale bevolking treft en niet alleen de grote steden. Verzoekers tonen niet aan dat zij omwille van het feit dat zij als rijk zouden kunnen bestempeld worden vervolging omwille van één van de vijf criteria in de vluchtelingendefinitie zouden riskeren.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 23, Documenten (voorgelegd door de asielzoeker)) kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen, die steun vinden in het administratief dossier, geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissingen als volgt over de door verzoekers in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten: “De documenten die jullie voorleggen slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw rijbewijs, jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten en jullie geboorteaktes bevestigen louter jullie verklaringen omtrent jullie identiteit, maar hebben verder geen betrekking op de door jullie beweerde problemen. Jullie huwelijksaktes ondersteunen louter jullie verklaringen dat jullie getrouwd zijn. Jullie vluchtinformatie en vliegtuigtickets ondersteunen jullie verklaringen over jullie reisweg maar hebben geen betrekking op de door jullie aangehaalde vrees. Het kaartje van jullie psycholoog dat jullie voorleggen toont dat jullie over een kaartje van een psycholoog beschikken, maar biedt geenszins duidelijkheid of jullie al dan niet in behandeling waren bij deze psycholoog, noch biedt het zicht op een duiding van de door jullie aangehaalde psychologische problemen. De medische verslagen van u en uw echtgenote en de medische kaarten van uw gezin in België, hebben evenmin betrekking op de door jullie aangehaalde problemen. De stapel foto's die u voorlegt ondersteunt dat u politiek actief was voor de partij ORA en dat u en uw broer in de VS waren.

Verder heeft deze stapel foto's geen betrekking op de door jullie beweerde problemen. Ook de bankverrichting zegt niets over de door u aangehaalde vluchtmotieven. De geboorteakte en documenten omtrent de geboorte van jullie dochter R. G. R. N. hebben geen betrekking op jullie problemen in Venezuela.” De Raad stelt vast dat verzoekers ook dit onderdeel van de motieven van de bestreden beslissingen niet betwisten en neemt deze motivering over.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen in hoofde van verzoekers.

3.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

3.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

3.5.2. Beoordeling

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partijen, opdat zij kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” lopen. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

3.5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoekers dergelijk risico lopen in Venezuela.

3.5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij naar hun land van herkomst terugkeren, zij een reëel risico zouden lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt.

Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, C-465/07, “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (*Ibid.*, punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit “artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” (*ibid.*, punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet:

“a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”.

“hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst” (*ibid.*, punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld” en die zich voordoet in zijn land van oorsprong. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 32).

In de mate dat verzoekers zich baseren op de algemene sociale en economische situatie in Venezuela om ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stellen zij in wezen dat uit de door hen geciteerde bronnen (zie punt 2.2.1. van dit arrest) blijkt dat “er sprake is van ernstige voedseltekorten en van een volledig falende gezondheidszorg”, dat “de situatie sinds 2016 allicht nog enkel verslechterd is nu hyperinflatie, de afwezigheid van medicijnen en medische uitrusting, en de vlucht van medisch personeel onmogelijk tot een verbetering van de gezondheidszorg kunnen geleid hebben”, dat “de scholingsgraad achteruit loopt”, dat er sprake is “van het falen van een Staat waar de meest fundamentele basisrechten (voedsel, medicatie, scholing etc.) niet gewaarborgd zijn” en dat “bijzonder veel Venezolanen het land hebben ontvlucht”. Zij stellen samengevat dat de levensomstandigheden dermate slecht zijn en precair blijven dat niet kan verwacht worden dat zij terugkeren naar hun land.

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI door beide partijen in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden.

Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: “De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op

artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” Voor zover verzoekers verklaren medische problemen te hebben en dit staven door de resultaten van tests uitgevoerd in de ULB neer te leggen (zie administratief dossier, stuk 23, documenten voorgelegd door asielzoeker), dienen zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de dalende scholingsgraad in Venezuela ziet de Raad niet in hoe dit kan worden aangemerkt als een *“foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”* van verzoeker en lichten verzoekers dit ook niet toe.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken *“slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling”*. De commissaris-generaal stelt dat dit *“in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken.”*

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden (EHRM, J.K. e.a. v. Zweden, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, Saadi v. Italië [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133)*. Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (*EHRM, F.G. e.a. v. Sweden, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112*).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden, § 80 met verwijzing naar EHRM, NA. v. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; F.H. v. Zweden, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en H.L.R. v. Frankrijk, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40*).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (*EHRM, Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111*). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (*EHRM, Y. v. Rusland, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68*).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekers moeten daarbij aantonen dat hun persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot

een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van hun situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

Verzoekers tonen niet aan dat zij kwetsbare personen zijn die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefden in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat zij in een dergelijke situatie zullen terechtkomen in geval van terugkeer naar Venezuela. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat eerste verzoeker samen met zijn broer een autohandel runde, die wordt voortgezet door de broer van verzoeker in Caracas (gehoorverslag CGVS 2, eerste verzoeker, p. 7), dat hij daarnaast werkte voor de partij van zijn vader om economische redenen ook na het dispuut met zijn vader (gehoorverslag 1 CGVS eerste verzoeker, p. 10) en dat hij ook in verschillende andere sectoren heeft gewerkt (gehoorverslag 1 CGVS eerste verzoeker, p. 7). Verder heeft eerste verzoeker aan de universiteit van Carobobo gestudeerd en had tweede verzoekster een dansacademie (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 5) en werkte zij voordien ook als lerares in verschillende scholen (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 6). Zij verklaren ook dat zij in het huis van de vader van eerste verzoeker woonden en dat zijn moeder er nog woont (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 9) en dat zij ongeveer 5.000 dollar betaalden voor hun vliegtickets dat eerste verzoeker verdiend had door te werken bij zijn vader en door het verkopen van onder meer een aantal baseballen die waren getekend door bekende baseball spelers (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 8-9). Verder verklaren verzoekers dat de vader van eerste verzoeker de rechterhand is van Maduro, dat verzoekers broer en zijn gezin terug in Caracas woont zonder er problemen te hebben met de overheid of de delinquenten die hem bestolen hebben, dat eerste verzoekers ooms langs vaderskant in Barque sineto wonen en hij een tante heeft in Caracas (gehoorverslag 1 CGVS eerste verzoeker, p. 15) en dat tweede verzoeksters vader supervisor is bij een regeringsbedrijf dat verantwoordelijk is voor publiek transport (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 6). Hieruit blijkt dat verzoekers in geval van terugkeer naar Venezuela een netwerk hebben om op terug te vallen en dat zij beiden een gevarieerde professionele ervaring hebben die hen in staat moet stellen minstens aan hun elementaire levensbehoeften en die van hun kinderen te voldoen. De Raad herinnert er ook aan dat, voor zover verzoekers of hun kinderen medische problemen hebben, dit buiten de bevoegdheid van de Raad valt en dat hiervoor de procedure op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moet aangewend worden, nu deze problematiek tot de exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hen persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekers tonen evenmin dat zij geheel afhankelijk waren/zijn van overheidssteun of dat zijn buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stellen om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, waardoor verzoekers in een toestand van achterstelling zouden terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Met betrekking tot het document van het UNHCR waarin het UNHCR stelt dat internationale beschermingsoverwegingen duidelijk zijn geworden voor een zeer significant deel van de bevolking van Venezuela, herinnert de Raad er aan dat standpunten van het UNHCR weliswaar nuttige informatie kunnen bevatten voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming maar dat deze in geen enkel opzicht bindend zijn voor de instanties belast met het behandelen van deze verzoeken in België. De Raad stelt vast dat ook in dit standpunt van het UNHCR niet wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan subsidiaire bescherming of de vluchtelingenstatus toe te kennen en wijst er op dat verzoekers *in concreto* moeten aantonen dat zij in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit de bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoekers die niet aantonen.

Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, b) van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen in hoofde van verzoekers.

3.5.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat *“[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ, C- 285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. (ibid, punt 30). Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

Waar verzoekers argumenteren dat er elementen bestaan om aan te tonen dat het geweld in Venezuela gekenmerkt is door zijn intensiteit, willekeurigheid en de organisatie van gewapende groepen om ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stellen zij in wezen dat uit de door hen geciteerde bronnen (zie punt 2.2.1. van dit arrest) blijkt dat *“de situatie momenteel wordt gekwalificeerd als een pré-conflict maar dat het land binnenkort riskeert te imploderen en in een burgeroorlog of politieke oorlog verzeild te raken”*; dat er *“verschillende bendes, paramilitaire groeperingen actief zijn en geweld uitoefenen ten aanzien van de bevolking”* en dat *“iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van de regering vervolging riskeert”*. Voor zover verzoekers aanvoeren dat in een arrest van 17 juli 2017 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van het CGVS vernietigd heeft omwille van een gebrek aan analyse van de intensiteit en willekeurigheid van de gewapende confrontaties, herinnert de Raad er vooreerst aan dat de Raad een administratief rechtscollege is waarvan de arresten geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Verder stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissingen en de aanvullende nota van verwerende partij blijkt dat zij na grondige analyse van de veiligheidssituatie (met verwijzing naar *“COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019 en *“COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”*) tot het besluit komt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en door verschillende actoren wordt gepleegd die hierbij burgers met een beperkt profiel viseren en dat dit type geweld geen uitstaans heeft met artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet maar eerder verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Verder stelt zij dat ook gemeenrechtelijke criminaliteit veelvuldig voorkomt en dat dit gepleegd wordt door individuele misdadigers of kleine lokale bendes en stelt dat dit *“gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin*

twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.” De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen wel degelijk, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, een analyse inhouden van de intensiteit en willekeurigheid van het geweld.

De Raad stelt vast dat uit de door de partijen aangebrachte landeninformatie blijkt dat de diepe economische en politieke crisis in Venezuela niet het gevolg is van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

3.6. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging en artikel 47 van het EU Handvest van de grondrechten betreft, stelt de Raad vast dat ze middelen niet verder ontwikkeld worden in het verzoekschrift en dat en dat verzoekers niet aanduiden hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissingen zodat beide onderdelen van het middel niet ontvankelijk zijn ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

3.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET